

รูปที่ 01
หน้าปกแรก

๓๔. พบพระองค์ที่ ๑๐

พระองค์ที่ ๑๐ เป็นใคร...? มาจากไหน...? มีความสำคัญอย่างไร...? หลวงพ่อท่านเล่าให้พวกเราฟังว่า...

ครั้งหนึ่ง..มีโยมนิมิตท่านไปงานทำบุญบ้านที่จังหวัดราชบุรี พระที่รับนิมนต์มีอยู่ด้วยกัน ๙ องค์ มีท่านเจ้าคณะจังหวัดเป็นประธาน แต่พอไปถึงบ้านงาน ปรากฏว่ามีพระอีก ๑ องค์ ไปนั่งรออยู่ก่อนแล้ว...

พระองค์นั้นเป็นพระหนุ่ม ดูแล้วอายุคงจะไม่เกิน ๓๐ ปี รูปร่างหน้าตาดีมาก ผิวขาวอมเหลือง ดูอ่อนใสอย่างประหลาด ท่านนั่งอยู่ในตำแหน่งประธาน แม้พระองค์อื่นมาทันครบแล้ว ท่านก็ไม่มีการจะลุกจากที่ ท่านเจ้าคณะจังหวัดจึงนั่งถัดมาเป็นรองสอง ตามลำดับไปจนถึงหลวงพ่อก่อนที่นั่งปิดท้ายอยู่...

พอพระองค์นั้นให้ศีล หลวงพ่อเล่าว่า ได้ยินแล้วทั้งมาก เสียงท่านแจ่มใสกังวาน ฟังไพเราะรื่นหู ชื่นใจจนบอกไม่ถูก อักขระทุกตัวถูกต้องชัดเจน เสียงอย่างนี้ในตำราเรียกว่า "โสมลับปมาณิกา" คือมีเสียงไพเราะเป็นที่ชอบใจ ของบรรดาพุทธบริษัททั้งหลาย...

เมื่อกำลังฉันอยู่ ท่านเจ้าคณะจังหวัดถามว่า บวชมากี่พรรษาแล้ว...? พระองค์นั้นส่งหนังสือสุทธิให้ดู ปรากฏว่า ท่านบวชมากกว่า ๓๐๐ ปีแล้ว..! ท่านเจ้าคณะจังหวัดราชบุรีถึงกับพูดไม่ออก เรื่องอื่นที่คิดจะถามเลยไม่กล้าถามต่อ...!

พอให้พระญาติโยมเสร็จท่านก็ลากลับ หลวงพ่อถามเจ้าของบ้านว่า นิมิตพระ องค์นี้มาจากไหน..? เจ้าของบ้านตอบว่า ผมคิดว่ามาด้วยกันกับท่านชะอีก..! เออละซี...มีเรื่องจนได้แล้วใหม่ละ... หลวงพ่อบอกให้

เจ้าของบ้าน รุ่งลงไปดูซิว่าท่านไปทางไหน...?

เพิ่งคล้อยหลังลงบันไดไปแท้ ๆ บ้านก็อยู่กลางทุ่งโล่ง ไม่มีที่ให้หลบมุมซุกหนอย แต่พระองค์นั้นหายไ้ทางไหนไม่มีใครรู้ อย่่างกับท่านแหะเห็นเดินอากาศ หรือว่าดำดินได้อย่างนั้นแหละ เนื่องจากเจ้าของบ้านนิมนต์พระ ๙ องค์ แล้วท่านมาเพิ่มเป็นองค์ที่ ๑๐ หลวงพ่อจึงเรียกท่านว่า พระองค์ที่ ๑๐ ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา...

หลวงพ่อกเล่าเรื่องนี้ ให้พวกเราฟังนานมากแล้ว จนชักจะลืมๆกันหมด อยู่ๆ ก่อนงานประจำปีของวัดท่าซุง ปี ๒๕๒๘ หลวงพ่อก็บอกกับลูกๆ ทั้งหลายว่า งานนี้พระองค์ที่ ๑๐ จะมาโปรด พร้อมกับบรรยายรูปร่างลักษณะ ให้พวกเราได้ทราบเอาไว้ อาตมาตื่นตื่นมาก ที่ได้พบกับพระพิเศษอย่างนี้ ชวนพรรคพวกไปวัดก่อนงานตั้ง ๓ วันนะ...!

หลวงพ่อกให้รายละเอียดเพิ่มเติมว่า จะมีพระตีมาเป็นจำนวนมาก "หลวงตาลา" กับ "หลวงตาบุตร" ก็มาด้วย หลวงตาลารูปร่างสูงใหญ่ ผอมหงอกประปราย หลวงตาบุตรผอมเล็ก ผิวดำ อาตมากับพรรคพวกยิ่งตื่นตื่นกันใหญ่...

วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๒๘ เวลาเข้ามีด...อาตมาตื่นตั้งแต่ตีสาม อापหน้าเปลี่ยนเสื้อผ้า ตั้งใจเจริญกรรมฐานตามปกติ แต่วันนี้อารมณ์มันแก่ว่างๆ พิกัด นั่งกรรมฐานไม่ได้เอาเลย จึงนั่งแก่งพรรคพวกจนตื่นนอนไปตามๆ กัน พร้อมกับร้องเพลงจิ้งจอกอยู่คนเดียว...

ธรรมบุญ (อาจารย์ธรรมบุญ นาคสองแสง) ร้องว่า "ไอ้ไอ้ที่ร้องเพลงเขี้ยวหรือ?" แมมมี (ร.ท.หญิงรมณี พยุงเวช) ที่นอนอยู่ใกล้ ๆ หัวเราะคิก เพราะอาตมาถือศีล ๘ จนหมอมะห่อ่ง อยู่ๆ ยอมศีลขาดร้อง

เพลงเล่น นับเป็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลก...!

ทำอย่างไรใจก็ไม่ยอมสงบ อาตมาจึงทิ้งเพื่อนๆ ให้นอนต่อ เปิดประตูออกไปเพื่อจะเดินเล่น ก็พบกับ สามเณรบุญชุ่ม ทาแคง ยืนจ้องเป็งอยู่หน้าห้อง...อาตมาถามว่า "หลวงพี่เณรมีธุระอะไรกับผมหรือครับ..?" ท่านไม่ตอบ หันหลังเดินจากไปเฉย ๆ...

สำหรับเณรองค์นี้ (ปัจจุบันคือ ครูบุญชุ่ม ญาณส่วโร วัดพระธาตุคุดอนเรือง) อาตมาเลื่อมใสท่านมานานแล้ว ทราบว่าท่านเก่งแน่ แต่มาจ้องอยู่ที่หน้าห้องแต่เช้ามีดแบบนี้ ท่านมีอะไรจะบอกไม้หรือเปล่าหนอ...? อาตมาคิดว่า "วันนี้ต้องมีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นกับเราอย่างแน่นอน" มั่นใจสักสังหรณ์ใจผิดปกติ ตั้งแต่ตอนที่นั่งกรรมฐานไม่ได้แล้ว...

ประมาณ ๑๗.๓๐น. เลิกจากการงานของวัดแล้ว พออาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยอาตมาก็ชวนพรรคพวก ประกอบด้วย ธรรมบุญ แม่มมี ติว (ร.ท.หญิงสิริพร จอมผา ยศในขณะนั้น) คุ่ม (เจ้าชื่อจริงไม่ได้) นัน (นันทิญา เหลืองถาวรกุล) แช (ดวงแข คชภูมิ) นิพพา (นิพพา สิบสิงห์) คิม (จงกล แจ่มแจ้ง) ออกลาดตระเวนกัน...

จุดมุ่งหมายคือ ตามหาพระที่หลวงพ่อบอกไว้ ตอนนั้นพระอากันตุกะมาเป็นร้อยองค์แล้ว สองส้าววจดูเผื่อจะโชคดี ได้พบองค์ที่เหมือนกับที่หลวงพ่อบอก จะได้ทำบุญกับท่านก่อนคนอื่น (ขนาดเรื่องทำความดีเนี่ย ยังไม่ยอมให้คนอื่นเกินหน้าเลย...ตุลະหน່าย...)

จากพระจุฬามณี เดินลัดเลาะเรื่อยมา พบพระหลายองค์แต่ไม่เข้าเค้า บางองค์โดนหมากัดซะหะวะอะ ต้องเข้าไปช่วยทำแผลให้กับท่าน

(ตัวกับแม่มมีเป็นพยาบาลทหารอากาศ) จนข้ามมาฝั่งวัดเก่า ซึ่งตอนนั้นยังเป็นป่าอยู่ (ปัจจุบันคือบริเวณที่ตั้งตึกรับแขกทั้งหมด)

ขึ้นไปปฏิสังขรณ์กับพระหลายองค์ ที่ทางกลดอยู่บนศาลาไม้สัก (ปิดตาศาลาหลังนี้ถูกไฟเผาซะเรียบเลย) พอสมควรแก่เวลาก็กราบลาท่าน ลงจากศาลาเพื่อไปหาพระที่ตั้งใจไว้ พอเดินมาถึงหน้าโบสถ์เก่า อาตมาก็เห็น...

พระหนุ่มองค์หนึ่ง ลักษณะท่าทางดีมาก อายุประมาณ ๓๐ปี นั่งตัวตรงอยู่บนตอไม้ ที่ซึ่งท่านนั่งอยู่เป็นที่เด่นมาก อยู่ห่างจากศาลาไม้สักไม่ถึง ๑๐ เมตร อาตมาเป็นคนสายตาดีเป็นพิเศษ (พวกมือปืนต้องสายตาดีกันทุกคน) แต่เชื่อหรือไม่...? อาตมาเดินมาจนเกือบถึงองค์ท่านแล้ว ถึงได้มองเห็นท่านนั่งอยู่กับลูกศิษย์ ๓ คน...!

ในสายตาอาตมา พระที่จะขลังต้องแก่ๆ หน่อย (แบบนี้มีหวังถูกต้มทั้งชาติ) เมื่อเห็นเป็นพระหนุ่ม อาตมาก็จะเดินหลีกเลี่ยง แต่เกิดเรื่องมหัศจรรย์ขึ้น...คือ เข้ามันไม่ยอมเชื่อฟัง สั่งให้มันเดินหนี แต่มันกลับพาเลี้ยวเข้าไปหาท่าน โดยที่อาตมาฝันอย่างไรก็ฝันไม่ได้..!

อาตมานั่งลงกราบท่านอย่างเสียไม่ได้ ท่านก็โอภาปราศรัยด้วยประโยคแรกซึ่งท่านถามอาตมาคือ "เธอมาจากไหน..?" พรรคพวกทุกคนฟังแล้ว สะตุงันแปดลบ เพราะไปเหมือนกับที่พระพุทธเจ้าตรัสตามเปสการีธิดาเบียบเลย...!

อาตมาตอนนั้นหึงมิดหึงบอดอย่างสนิท โพล้ไปตอบท่านว่า "หลวงพี่ต้องการแบบไหนละครับ...? ถ้าจากวัดผมมาจากจุฬามณี ถ้าจากบ้านผมมาจากพระโขง..." ท่านยิ้มน้อยๆ พอสว่างว่า "นี่เฮอร์วน

ฉันก่อนนะ ขอถามอีกที เธอจะไปไหน..?"

เพื่อนพ้องทุกคนเหงื่อแตกพลั๊ก...แต่อาตมาไม่รู้รู้อะไรทั้งสิ้น
ตอบท่านว่า "ผมมาหาพระดีครับ" "แล้วเจอไหมเล่า...?" อาตมาตอบ
เป็นเชิงกระแทกกลาง ๆ ว่า "ยังครับ" ความหมายคือ พระดีที่ตามหา
ไม่ใช่ท่านอย่างแน่นอน...!

เพราะอะไรจึงมันใจอย่างนั้น...? ก็ทันทีที่กราบท่าน อาตมาใช้
วิธีดูใจแบบที่หลวงพ่อสอนเอาไว้แล้ว มีดสนิทย่างนี้เป็นพระดีก็เกิน
ไปแล้ว...(ภายหลังหลวงพ่อบอกว่าไม่ผิดมาก คนที่เราจะดูใจได้ คือ
คนที่เสมอกันหรือต่ำกว่าเท่านั้น คนที่มีคุณธรรมสูงกว่าถ้าตั้งใจ
ปกปิด เราจะไม่มีวันได้รู้กำลังใจที่แท้จริงของท่านเลย)

เมื่ออาตมาประกาศสงคราม ท่านก็ลงสนามรับด้วย ลีลาของท่าน
แม้จะนุ่มนวล แต่ก็สว่างงาม เหมือนราชันย์สูงสงคราม ถึงลูกถึงคน เปี่ยม
ไหวพริบปฏิภาณ มีทั้งลูกล่อลูกชน หากว่าอาตมาไม่มีไม้ตาย คือยาม
คับขันอ้างว่า "หลวงพ่อยังไม่ได้สอน" มีหวังจอดตั้งแต่ยกแรก ท่านดื้อน
จนฉิว บ่นว่า "ไอ้ลูกสิ่งนี้เหลือเกิน คิดมูมแล้วมุดดินหนีก็ยิ่งเอา...!"

ลูกเล่นลูกฮาของท่านก็เหลือเกิน พรรคพวกส่งเสียงเฮชอบอก
ชอบใจ นานๆ จะมีพระยอมเล่นด้วยซึกที่ ความเกรงท่านแต่แรกหาย
ไปหมด เหลือแต่ความปีติอึ้งเอิบใจ จึงนั่งเชียร์พระได้ธรรมะกับขบรวาสา
อย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน...

จนเกือบสองทุ่ม ฝนเริ่มลงเม็ดเปาะเปาะ ท่านก็ขอตัวไปพักผ่อน
อาตมาพาพรรคพวกกลับที่พัก ทุกคนแจ่มใสเบิกบานโดยทั่วหน้ากัน
อารมณ์ชุ่มฉ่ำแต่เมื่อเช้า หายขาดเป็นปลิดทิ้ง ยังข้องใจกับคำพูด

ประหลาด ๆ บางประโยคของท่านที่ว่า...

"ฉันมาจากวัดที่มีพระ" "ฉันมาที่นี้บ่อย แต่เธอไม่ได้เห็น
ฉันหรอก ฉันมหาฤๅษีเขา" "ฉันเป็นผู้บารอหาพระโพธิญาณ
ทุกวันนี่ก็ยิ่งทำหน้าที่พระโพธิสัตว์อยู่" "ฉันคิดว่าฉันคงจะช่วย
ใครให้พ้นนรกไม่ได้ ฉันมีหน้าที่บอกทางให้เท่านั้น"... ฯลฯ

รุ่งเช้า...วันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๒๘ เป็นวันงานประจำปี พระเถรา
นุเถระทยอยกันมาตั้งแต่เมื่อคืน บางองค์ เช่นพระพรหมคุณาภรณ์
วัดสระเกศ ถึงกับลงไปฉันทวยเดี่ยว ร่วมกับพระพุทนต์ในวัด อย่างไม่
ถือองค์เลย...

อาตมาทำหน้าที่ประเคนอาหารพระ พอครบถ้วนดีแล้ว นึกถึง
หลวงพี่องค์เมื่อคืนขึ้นมา จึงบอกที่ประชุม (แม่ครัวกองทุน) ว่ามีพระ
อาคันตุกะกับลูกศิษย์ อยู่ทางฝั่งวัดเก่า ไม่เห็นท่านมาจนถึงนี้ ขออาหาร
ไปถวายท่าน และ ขอเผื่อลูกศิษย์ท่านด้วย...

พี่ประชุม (เสียชีวิตไปประมาณ ๓-๔ ปีแล้ว) ก็เสนอ รีบจัดอาหาร
ให้โดยเร็ว เป็นกาเหลาแห้ง ๔ ขาม อาตมาก็ดูไม่ทราบว่าจะไปไหนได้รีบ
ร้อยในเที่ยวเดียวได้อย่างไร? (แต่ก็เอาไปแล้วละ) ไม่เห็นท่านบนศาลา
จึงชะโงกไปดูข้างนอก แล้วก็ได้เห็น...

ข้างศาลาที่อาตมาเพิ่งเดินผ่านมานั้นแหละ ท่านกำลังเดินจงกรม
อยู่...อะไรกันนะ? เมื่อก็เดินมาเราไม่เห็นใครเลยนี่หว่า... รอบศาลาก็
ว่างโล่งไม่มีอะไรบัง เราผ่านท่านมาโดยไม่เห็นเลยได้อย่างไรกัน ?
ตาถั่วแล้วมึงดู...??

แต่ว่างานกำลังยุ่ง กระทั่งเวลาสงบสักพักไม่มี กราบเรียนท่านว่า

"อาหารวางไว้บนอาสน์สงฆ์ จะฉันเมื่อไรหลวงพี่หาคนประเคนด้วยนะครึบ" ท่านตอบยิ้มๆ ว่า "เดี๋ยวก็มีคนมาประเคนให้เองแหละ..." อาตมาจึงโดยนบไปช่วยงานที่ศาลา ๒ ไร่...

บนศาลานั้น หลวงปู่มหาอำพัน วัดเทพศิรินทราวาส หลวงปู่ครูบาธรรมชัย วัดทุ่งหลวง หลวงปู่ครูบาไชยวงศ์ วัดพระพุทธรบาทห้วยต้ม หลวงพ่อบุญรัตน์ วัดโขงขาว กำลังช่วยหลวงพ่อบรรยายอยู่ อาตมากราบท่านทุกองค์ แล้วไปช่วยงานที่ข้างองค์หลวงพ่อ...

หลวงพ่อกำลังคุยกับ พล.ท.พิจิตร กุลละวณิชย์ และพล.ท.เทียบ กรมสุริยศักดิ์ สองแม่ทัพภาคอยู่ อาตมาแจกหนังสือของขวัญวันรับสมณศักดิ์ แก่ญาติโยมที่มาทำบุญกัน ผู้คนมากันแน่นขนัดไปทั้งวัดศาลา ๒ ไร่เล็กเกินไปซะแล้ว...!

พระเถรานุเถระมี สมเด็จพระพุทธิโชติญาณจารย์ วัดสามพระยา เป็นประธาน กำลังจะเริ่มเจริญพระพุทธมนต์ พี่สุ่นนี่ (คุณสุ่นนี่เจียรกุล) มากระตุกแขนเสื้อกระซิบว่า "พระองค์ที่ ๑๐ มาถึงแล้ว อยู่ที่ฝั่งวัดเก่าแยะ..."

อาตมาขมลุกด้วยความดีใจ รีบถามว่าท่านมีลักษณะอย่างไร? อยู่ตรงไหน? พอได้รับคำอธิบาย อาตมาก็งงเป็นกำลัง ลักษณะที่บอกมา มันตรงกับหลวงพี่องค์นั้นนี่นา...! ตามด้วยความไม่มั่นใจว่า "แน่ใจแล้วหรือพี่...?"

"แน่ซิหน้า...เมื่อคืนหลวงพี่วัชรชัย (พระวัชรชัย อินทวิไล) เห็นท่านเดินจงกรม เท้าลอยพื้นพื้นตึงสูง...แล้วตาใหญ่ (คุณอรรถวุฒิ

ภาณุพินทุ) ขอถ่ายรูปท่าน เห็นรัศมีออกมาเป็นประกายรุ่งเลย...!" พี่สุ่นนี่ยืนย่นขันแข็ง ขณะที่อาตมายังลึ้งเลใจอยู่...

เรื่องของเรื่องก็ต้องพิสูจน์กันหน่อย อาตมาลากพี่น้องฝาแฝดมาทำหน้าที่แทน เหลียวมองหาพรรคพวก เห็นแต่ตัวกับแมมมีสองคนเท่านั้น คำว่าแซนได้ก็ลากวิ่งลี้ไปเลย อธิบายให้ทราบคร่าวๆ ว่า พระองค์ที่ ๑๐ มาแล้ว มีคนพบท่านที่ฝั่งวัดเก่า...

ที่หอกลองข้างศาลาการเปรียญ ซึ่งอยู่ติดกับหอฉันหลังใหม่นั้นเอง "หลวงพี่" นั่งเด่นเป็นสง่าอยู่ มีญาติโยมเข้าแถวยาวเหยียด เพื่อเข้าไปทำบุญกับท่าน อาตมาขี้เกียจเข้าคิวจึงทิ้งเพื่อนทั้งสองเอาไว้ข้างล่างตัวเองเป็นต้นมะม่วง ขึ้นไปนั่งแปะอยู่ข้างองค์ท่านเลย...

ท่านเหลียวมาดูนิดเดียว แล้วกล่าวคำพูด ที่อาตมาเข้าใจคนเดียวว่า "มาแล้วรี...? ตอนนี่ไม่เล่นด้วยแล้วนะ..." อาตมากราบท่านแล้วมองไปรอบข้าง เห็นท่านเจ้ากรมเสริม (พล.อ.ท.ม.ร.ว.เสริม สุขสวัสดิ์) พี่บ๊ิด (คุณกัลยาณี ไชยะโท) และใครต่อใครมากันแน่นหอกลองติดกับแมมมีก็แสดงปาฏิหาริย์ เหาะขึ้นมา นั่งอยู่ข้างๆ เมื่อไรก็ไม่รู้...!

ตรงหน้าท่านมีถุงใบใหญ่ ญาติโยมที่ทำบุญกับท่าน ต่างเอาปัจจัยหย่อนใส่ถุงจนแทบล้น อาตมาหามายมันป็นมือว่า ถ้าท่านไม่เอาไปถวายหลวงพ่อบรรยาย หลวงปู่หลวงพ่อก็คืออื่นๆ ทำละก็ อาตมาจะ"อัด" ท่านให้หนัก ท่านหันมาพูดยิ้มๆ ว่า "ไม่มีทางหรอก..."

อาตมาถึงกับสะดุ้ง ท่านรู้วาระจิตผู้อื่นจริงๆ หรือ?...? เห็นพี่บ๊ิดถือกล้องถ่ายรูปอยู่ อาตมาเลยอาสาถ่ายรูปท่านให้ รับกล้องมาแล้วอธิษฐานขออนุญาตในใจ ท่านหันมาบอกว่า"ขอให้คนอื่นเขาได้ยิน

ด้วยซิ...!" อาตมาสะดุ้งลึงแทบหลุดมือ...!

พอถ่ายรูปท่านเรียบร้อย อาตมาก็กราบขอขมาบารมีองค์สมเด็จพระบรมครู ขอ "ดู" ท่านอีกวาระหนึ่ง คราวนี้เห็นแสงสีทองเป็นกรวยสามเหลี่ยมพุ่งจากข้างบนมายังศีรษะของท่าน มันชักจะยังงี้ ๆ ะแล้ว ก็เมื่อคืนไม่เห็นแบบนี้ี่นา...

อาตมามองเห็นได้สิ่งขงาของท่าน มีลูกประคำโผล่ออกมา จึงตั้งจิตอธิษฐานว่า "ถ้าท่านคือพระองค์ที่ ๑๐ จริง ๆ และ วาสนาบารมีของลูกสามารถเข้าถึงพระนิพพานในชาติปัจจุบันนี้จริง ๆ ขอให้ท่านแสดงออก ด้วยการมอบลูกประคำให้แก่ลูกด้วยเถิด.."

ท่านยิ้มพลางกล่าวเบาๆ พอได้ยินว่า "ได้ซิ...แต่ไม่ใช่ตอนนี้นะ...คนเยอะ..." ได้ยินแล้วอาตมาหัวใจพองคับอก เป็นท่านจริง ๆ ด้วยไม่น่าเชื่อเลย...ท่านมาโปรดลูกหลาน ตามที่สัญญาไว้กับหลวงพ่อดีจริง ๆ อาตมานั่งดูท่านรับแขกอย่างเพลิดเพลิน รู้ตัวอีกทีตอนท่านสั่งให้กันคนออกไปก่อน แล้วยกอาหารมาประเคนด้วย ท่านจะได้ฉันซะที...!

อาตมารีบขอร้องทุกคน ให้ถอยออกไปชั่วคราว แล้วยกอาหารมาประเคนท่าน คนอื่นเห็นอาตมาได้ถวายอาหารท่าน ต่างก็เอาอาหารที่ตนมีอยู่ใส่ถาดร่วมถวายด้วย...ท่านดูถาดที่พระรุ่งพระรังด้วยอาหารแล้ว ถามยิ้ม ๆ ว่า "นั่นเธอจะเลี้ยงลิงหรือ...?!"

อาตมาตีหน้าไม่ถูก ท่านรับประเคนแล้ว ไล่อาตมาไปเฝ้าทางขึ้น เอาไว้อย่าให้ใครขึ้นมาปรกวนตอนนี้ อาตมา ติว แมมมี นิ่งเรียงหน้ากระดาน ขวางอยู่ตรงทางขึ้น สับสนไปหมด เหมือนฝันไปทั้งกำลังตื่นอยู่ (ลองกัดลิ้นตัวเองซักทีซิ...จะได้รู้ว่าไม่ได้ฝัน)

กำลังคิดเพลินอยู่ ก็มีหลวงตาข้างผมบางองค์หนึ่ง เดินหลักคนขึ้นมาข้างๆ อาตมา แล้วกราบพระองค์ที่ ๑๐ อย่างนอบน้อม อาตมามีคำถาม ๑๐๘ อยู่เต็มสมอง แต่หลุดปากไปแบบโง่สุดคิดว่า "หลวงตาชื่ออะไรครับ...?"

"อาตมาคือ ไทรอรุณ เทศดมทรัพย์" อาตมาได้ยินแทบหงายหลัง สุดยอดคหมอดูของเมืองไทยท่านนี้ ที่แท้เป็นพระหรือนี้ หลงเข้าใจว่าเป็นฆราวาสมานาน อาตมาถามท่านด้วยคำถามปริศนาว่า "องค์นี้ท่าน ๑๐๐ เปอร์เซนต์แน่นอนครับ..."

"ยิ่งกว่า ๑๐๐ เปอร์เซนต์ซะอีก" หลวงตาอรุณตอบอย่างหนักแน่น อาตมาเหงื่อแตกพลั๊ก...นรกกินหัวแน่ๆ...! เมื่อคืนลวงเกินท่านไว้ขนาดหนักเลย พอตีท่านฉันเสร็จ เตรียมให้พร อาตมาคิดว่า ถ้าให้พรไม่ถึงนิพพานละสายน (เป็นชะอย่างนี้แหละ ไอ้ควาย...!)

ท่านให้พรเป็นภาษาไทย ไพเราะกลมกลืน รื่นหูเป็นอย่างยิ่ง แต่เชื่อหรือไม่ อาตมาเองจัดเป็นคนที่มีความจำเป็นเลิศคนหนึ่ง ฟังอะไรครั้งแรกจะจำได้เกือบครึ่ง ถ้าสามครั้งแปลว่าชาตินี้ไม่มีวันลืม แต่จำคำให้พรของท่าน ไม่ได้แม้แต่คำเดียว...!

ท่านบอกว่า "จำไม่ได้ก็ช่างมันเถอะ ถึงเวลาจะได้เอง" อาตมายกถาดอาหารออกมา ไม่ทราบที่ท่านฉันอย่างไร ไม่ยุบเลยแม้แต่หนึ่งสิ่ง แอ็บเปิ้ลให้ตัวกับแมมมีคนละ ๑ ลูก ตัวเองเก็บลูกที่ท่านฉันแห้งไปลงกระเป๋าค่ะ... (คอยคล้ายอยู่เรื่อย กลัวย่อยแห้งจะหาย...!)

มีผลไม้ประหลาดลูกหนึ่ง ลักษณะคล้ายผลทับทิม แต่ดูเนื้อคล้ายสาลี คล้ายแอ็บเปิ้ล ผิวเป็นสีน้ำตาลอ่อน ไม่ทราบว่ามี

ลึกลับที่ไหนถวยามา...อาดมาตัดสินใจถวายหลวงคาอรุณไป
ท่านรับได้ก็หันหลังไปแฉ่วเลย เหมือนกับตั้งใจมารอรับผลไม้ลูกนี้
เพียงอย่างเดียว...!

พอไม่มีหลวงคาขวางทาง มือนับร้อยก็ยื่นมาทุกทิศทุกทาง คนละ
หมับคนละหมับพริบตาเดียวหมดเกลี้ยง แม้แต่ที่ตกลงบนพื้นก็กวาด
เรียบ...อาดมาอินัง ดูดาตเปล้า ๆ ในมือซึ่งเมื่อกี้ยังมีอาหารเต็มถาด
ตอนนี้หายวับไปกับตา ยิ่งกว่าปาฏิหาริย์ซะอีก...!

ท่านบอกให้ทุกคนเปิดทาง ท่านจะไปนั่งที่ศาลาการเปรียญ เงินใน
ถุงท่านให้รวบรวมเอาไปถวายหลวงพ่อกัน พวกรูป-เหรียญของหลวงพ่อกัน
ที่ญาติโยมถวายท่าน ท่านสั่งให้อาดมาแจกแก่ญาติโยมจนหมด
อาดมาขอผ้าขนหนูผืนเล็กจากท่าน ไว้เป็นที่ระลึก ๑ ผืน...

พอท่านออกเดินก็มีคนปูผ้าเป็นทางตลอดแนว เพื่อเก็บรอยเท้า
ท่านไว้บูชา อาดมารีบปูผ้าขนหนูผืนเล็กลง ก้มกราบขณะที่ท่านเหยียบ
ผ้าพอดี จึงได้เห็นสิ่งมหัศจรรย์อีกวาระหนึ่ง ผ้าผืนนั้นกว้าง ๑ ฟุต ยาว
๒ ฟุต เท้าของท่านโตเต็มผ้าพอดี...!

แม้แต่ตกตะลึงอยู่ จนท่านเรียกให้ออาดมาปูอาสนะ ๒ วาระ จึงได้
สติ ปูอาสนะลงที่มุขศาลา...คลื่นมนุษย์รายล้อมเข้ามา แย่งกันถวาย
ปัจจัยท่าน พรรคพวกของอาดมาก็มากันครบ ธรรมบุญขึ้นมาช่วย
อาดมานับเงินอีกคน...

นับเงินไปฟังท่านให้พรญาติโยมไป ตกก็ซ้ำเลื่องคอบดู ไม่เห็น
จะต่างกับคนทั่วไปเลย เสียงท่านบอกว่า "อย่าดูเลย...ไม่ได้เห็นหรอก"
อาดมาหลบตามานับเงินต่อ ท่านพูดอีกว่า "ไม่เชื่อรี...? ลองคลำดู

ก็ได้เน..." ไม่ว่าจะคิดอะไร ท่านเป็นรู้ง่วงหน้าไปซะหมด...!

ทีวีไล (คุณวิไลวรรณ ภูมิธเนศ) ติดเครื่องบันทึกเสียงมาพอดี
อาดมาขอยืมมาเพื่อนบันทึกเสียงของท่าน แต่กดปุ่มเรคคอร์ดไม่ลง ต้อง
อธิษฐานขอเสียงท่านไว้เป็นหลักฐาน ที่นี้กดลง แต่เทปเดินแค่ ๑๐ นาที
แล้วหยุดเอง...!

อาดมาต้องขอท่านให้ได้หมดทั้งม้วน เทปก็เดินต่อเอง เอากับ
ท่านซี..เห็นผู้คนมากันมืดฟ้ามืดดิน อาดมาห่วงงานที่ ๒ ไร้กัหัง ห่วงลูก
ประจำที่ท่านจะให้ตามคำขอที่ห้วง จนท่านต้องหันมาบอกเองว่า "ร้อน
ตัวได้ แต่อย่าร้อนใจ" ...

อาดมาอายุท่านแทบแป่ มีอะไรอยู่ในใจท่านพูดออกมาซะหมด
จึงเอ่ยปากบอกท่านไปตรง ๆ ว่า "ขอลูกประจำของหลวงปู่เกิดครับ ผม
จะได้หน้าญาติโยม กราบขอมาหลวงปู่ชะที่เดียว" ท่านบอกให้ขอมา
ก่อน อาดมาจึงนำญาติโยมกราบพระ และกล่าวคำขอมาดังนี้

นะโมตัสสะ ะคะวะโต ะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโมตัสสะ ะคะวะโต ะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโมตัสสะ ะคะวะโต ะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

กันเต ะคะวะ ข้ำแต่ตังค์สมเด็จพะสัมมาสัมพุทธเจ้า
ผู้เจริญพระพุทธเจ้าข้า กรรมอันใดที่ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย
ได้ล่วงเกินไปแล้วต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จะด้วยกาย
วาจา หรือใจ ก็ดี จะโดยต่อหน้าหรือลับหลัง รู้หรือไม่รู้ เห็นหรือ
ไม่เห็น ทราบหรือไม่ทราบ เจตนาหรือไม่เจตนา จะโดยต่อหน้า
หรือลับหลังก็ดี...

ลูกทั้งหลายขอกราบขอขมากรรมนั้น ต่อองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ขององค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า โปรดเมตตาอดโทษนั้นแก่ลูกตั้งแต่นี้ トラบทั่วเข้าสู่พระนิพพานด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า..

อะระหัง สัมมาสัมพุทธโร ณะคะวา พุทธัง ณะวันตัง อะกิวาเทมิ สวากขาโต ณะคะวาตา อัมโม อัมมัง นะมัสสามิ สุปฏิปันโน ณะคะวะโต สวาระคะสังโฆ สังฆัง นะมามิ

พอกราบพระเรียบร้อยแล้ว ท่านก็กล่าวตอบว่า "ขอบใจ...ขอบใจ เทวดาลิงน้อยๆ ทั้งหลาย ที่มีแก่ใจขอขมาต่อเรา..." ท่านยินดีโอฬารกรรมทุกประการ ขอให้ทุกคนตั้งใจปฏิบัติเพื่อมรรคผลนิพพานของตนเถิด...

ตลอดเวลาที่ปฏิสนธารกับญาติโยม เสียงของท่านแจ่มใสกังวาน ลีลานุ่มนวลชวนมอง แต่แฝงด้วยธรรมะอันลึกซึ้ง...ใครกราบขอพรท่านก็ได้ ใครจะ "ดูใจ" ท่านก็ปราม ทุกคนต่างอัครจริยใจเหลือที่จะกล่าว ที่ท่านรู้วาระจิตไปเสียทุกอย่าง...

"พรใดในหล้าว่าประเสริฐ จงบังเกิดแก่เธอทั้งหลาย"...
"รักษาศีลให้ประเสริฐ ทำสมาธิให้เลิศ ทำปัญญาให้บริสุทธิ์"...
"คำว่าบารมีแปลว่ากำลังใจ จะมาขอบารมีฉันทำไม? ทำให้มีให้เกิดขึ้นกับตัวเองซิ ถ้าบารมีขอกันได้ ฉันก็กลายเป็นบารจนเท่านั้นเอง..."

"นิพพานไม่ใช่ภาษาพูด ไม่ใช่ภาษาเขียน เป็นภาษาใจ ถ้าอยากไปนิพพานให้เร่งปฏิบัติ เร่งขวนขวาย เร่งหาธรรม ใครทำ

ใครได้ ไม่มีใครทำแทนกันได้"... พวกที่คิดว่าตัวเอง "แว่นตา" ดีนะ อย่าพยายามดูเลย เดี่ยว "แว่นแตก" แบบเมื่อคืนนี้อีก..."

"เธอกับฉันมีธรรมเสมอกัน คือมีความตายเหมือนกัน มันต่างกันตรงไหนล่ะ..?" ที่ได้ยินทุก ๓-๕ นาทีที่ท่านบอกว่า ปัจจัยทั้งหมดที่ถวายมา ท่านจะมอบให้หลวงพ่อกับท่านโอบ้าง ขอให้ทุกคนโมทนา ท่านเน้นเรื่อง บิณฑบาตโมทนาบ่อยมาก...

ผู้ที่ขอถ่ายรูป ท่านถามว่า "ถ่ายไปทำไม..? ถ่ายไปแล้วเธอไม่ขายรี..?" เลยไม่มีผู้ใดกล้าขออีก จนกระทั่งถึงห้องพิธี (สรัญญา แสงหิรัญ) อาตมาจึงตอบแทนว่า "ขอไว้เพื่อเป็นอนุสติครับ..." นั่นแหละ...ท่านจึงยอมให้ถ่ายได้...

จนเวลาใกล้เที่ยงเต็มที ท่านจึงมอบหมายให้อาตมากับธรรมานุญ นำปัจจัยและสิ่งของทั้งหมดไปถวายหลวงพ่อก่อน ขึ้นไปบนศาลา ๒ ไร่ งานเขาเล็กกันแล้ว แต่หลวงพ่อยังนั่งรออยู่ พอเห็นหน้าท่านก็ถามว่า "ไอ้หนูเอ๊ย...เอามาจากไหนหว่า...?"

"หลวงปู่ที่ฝั่งวัดเก่าริมน้ำ ให้นำมาถวายหลวงพ่อกับรับ..."
"เออ...ใช่...ใช่...องค์นั่นแหละ..." หลวงพ่อตอบเหมือนนับรองว่าเป็นท่านแน่นอน อาตมากราบลาออกมาหาอาหารรองท้อง มันหิวจนไส้กิว พรรคพวกก็แยกย้ายกันไป ตอนนี้เล่นบทตัวใครตัวมัน...

ว่าจะพักผ่อนแต่ใจหนึ่งก็หิว เลยกลับไปฝั่งวัดเก่าอีก พบพระองค์ที่ ๑๐ ท่านย้ายไปนั่งที่โคนโพธิ์ มีญาติโยมล้อมแน่นเช่นเดิม อาตมาสังเกตทำที่อยู่ห่าง ๆ ดูท่านแปลกไปมาก บางทีก็ดูเป็นองค์ท่าน บางทีก็ไม่ใช่ท่าน ไม่ทราบว่าคุณูปาทานไปหรือเปล่า...?

จนประมาณบ่ายสามโมง ท่านไล่ทุกคนให้หลีกไป แล้วไปนั่งพักที่ริมศาลาการเปรียญด้านติดกับแม่น้ำ อาตมาตามไปทวงลูกประจำ ท่านล้วงพวงลูกประจำออกมา พลังกล่าวว่า "นี่เป็นของโบราณ ฉันทำด้วยมือของฉันเอง ฉันจะให้เมื่อกี้ ๑๐๙ แก่เธอ..."

ท่านตั้งลูกประจำเม็ดที่ ๑๐๙ ออกจากสาย แต่ตั้งไม่ออก นายดีแวน (ปัจจุบันนี้ท่านคือ พระนิตฺติ สุธมฺมสุหนฺโท) ใช้กรรไกรตัดจับเข้าให้ลูกประจำทั้งสายเลยขาดกระจาย หล่นลงเกลื่อนพื้น ผู้คนกรูกันเข้ามาเก็บ ธรรมญูร้องห้าม แต่ท่านบอกว่า...

"ช่างเขาเถอะ...ใครมีบุญเขาก็ได้ไปเอง..." ไม่น่าเชื่อที่ลูกประจำมากมายปานนั้น มีน้องเป็ (รังสิมะ แสงหิริญ) เก็บได้ ๒ เม็ด หลวงพี่ชัยวัฒน์ (พระชัยวัฒน์ อธิโต) เก็บได้ ๑ เม็ด นอกนั้นอันครหาไปไหนหมดก็ไม่รู้...!

พอส่งเม็ดประจำให้อาตมาแล้ว ท่านก็ออกเดินตรงไปยังโบสถ์ใหม่ อริยาบถการเดินดูแล้วพริ้วนุ่มนวล เหมือนกับท่านลอยไปอย่างนั้นและผู้คนปูผ้าให้ท่านเหยียบเป็นทาง บางคนหาผ้าไม่ทัน ถึงกับถอดเสื้อลงปูให้ท่านก็มี...!

ท่านไหว้พระประธานที่หน้าโบสถ์ แล้วหันหน้าไปทั้งสี่ทิศ ยืนสงบนิ่งอยู่ที่ศาละฮีดใจหนึ่ง ก่อนจะหันมาตามอาตมาว่า "เธอรู้ไหม ฉันทำอย่างนี้เพื่ออะไร...?" "ขอความกรุณาอธิบายเพื่อความกระจ่างด้วยครับ..." ท่านตอบว่า...

"ฉันทำอย่างนี้เพราะปรารถนาให้สัตว์โลกในทิศทั้งสี่ มีความสุขเสมอหน้ากัน" อาตมาถามว่า "ทิศสุดท้ายหมายถึงองค์หลวงปู่

ไซ้ใหม่ครับ..?" ทิศเหนือคือทิศอุดร อาตมาหมายความว่า ท่านคือหลวงปู่ใหญ่โลกอุดร ท่านตอบว่า "เธอเข้าใจผิดแล้ว..."

อาจารย์ประเสริฐ เกษตรเอี่ยม ขออนุญาตไปส่งท่าน ท่านถามว่า "เธอแน่ใจแล้วหรือว่า จะไปส่งฉันได้ตลอด...?" "ผมส่งหลวงปู่ยืนนิพพานแล้วครับ...!" ตอบได้เด็ดขาดมาก น่าเสียดาย ที่ไปแค่กลางทาง ท่านก็เลิกลก หายไปต่อหน้าต่อตาจะอย่างนั้นแหละ...!

หลวงพ่อบอกมาให้ความกระจ่างว่า "ฉันยืนย่นองค์เดียวนะ องค์ที่ได้ตั้งโพธิ์ริมหน้า คือ พระองค์ที่ ๑๐ องค์อื่นฉันไม่รับรอง" อาตมาเชื่อ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ตอนนี้เอง แต่ท่านไปถึงฟ้าฟ้าป้าทิมพานต์ไหนแล้วก็ไม่รู้...? อีกนานไหมหนอ...กว่าจะได้พบท่านอีก...!?

ภายหลังหลวงพ่อบัณฑิตสร้างศาลาประดิษฐานรูปปั้นของท่าน ไว้ที่โคนโพธิ์ริมหน้าเพื่อให้ญาติโยมได้กราบไหว้บูชา ท่านนั้นยังไม่พอ ยังสร้างมณฑปแก้ว เป็นที่ประดิษฐานรูปหล่อของท่าน และพระองค์ที่ ๑๑ อีกหลังหนึ่ง งานหล่อรูปของท่าน ผู้คนแห่กันมาמידฟ้ามิวดิน บริจาคทองคำช่วยหล่อรูปของท่านได้ถึง ๒๒ กิโลกรัม...!

ผ้าพิมพ์รอยเท้าของท่าน อาตมามอบให้น้องแสงชัย (แสงชัย เพชรชื่นสกุล) ไปบูชา เมื่อคราวเดินทางไปทำงานที่ประเทศซาอุดีอาระเบีย ส่วนลูกประจำนั้น อาตมามอบให้กับ ติว (ปัจจุบันคือ น.ต.หญิง อริศรา กิติธีระกุล) เป็นของขวัญแก่ลูกในท้องของเธอ...

หลังจากนั้นไม่นาน เจ้าแก้วสุวิทย์ (คุณสุวิทย์ สวรรค์กสิกร) ไปพบพระองค์หนึ่ง ที่รูปร่างหน้าตา คล้ายพระองค์ที่ ๑๐ มาก พระองค์นั้นท่านก็รับสมอ้างด้วย หลวงพ่อท่านบอกว่าไม่ใช่ แต่อาตมาขอ

พระโศภนเจ้าจรรยาสาม

พิศุจน์ทราบ จึงเดินทางไปด้วยตัวตนเอง...
 เห็นปีกก็รู้ว่าไม่ใช่ เพราะลึกลงไปก็คนละโลกเลย แต่การพิศุจน์
 ครั้งนั้น เป็นเหตุให้อาตมาถูกเข้าใจผิด หว่านสมรู้ร่วมคิดกับพระองค์นั้น
 หลอกเอาทรัพย์สินเงินทองจากลูกศิษย์หลวงพ่อกันทั้งที่พวกเขาไปทำบุญ
 กันเอง อาตมาไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับแม่แต่คนเดียว...!
 สู้ทนให้เขาเข้าใจผิดไป เพราะจำลึกลงหลวงพ่อก็ได้ "ใครว่าร้าย
 ท่านไม่เคยโต้ตอบ ไม่แก้ข่าว ปลอ่ยให้เวลาเป็นเครื่องพิศุจน์"
 ในที่สุด บรรดาผู้ที่ตัวลงความเห็น ต่างพากันยั้งแหงๆ เวลาเห็นหน้า
 อาตมา แต่ยังไม่รู้จะทำอะไรสักคำก็ไม่มี นี่แหละมนุษย์...!
 ลูกกราบขอขบารมีองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมา
 สัมพุทธเจ้า ได้โปรดช่วยสงเคราะห์ ให้ทุกท่านที่ได้พบกับพระองค์ที่ ๑๐
 กิติ หรือ อ่านพบและเลื่อมใสในองค์ท่านกิติ จึงเป็นผู้มีจิตอันเข้าถึง
 ธรรมโดยถ้วนหน้ากัน ธรรมอันใดที่องค์สมเด็จพระจอมไตรบรรลแล้ว
 ขอทุกท่านจงเป็นผู้มีส่วนเห็นธรรมนั้น ในชาติปัจจุบันนี้เทอญ...
 องค์โคตมพระสัมพุทธ สุวิสุทธิสันดาน
 ตัดมุสิกเลสมาร บัณฑิตมโนมิมองมัว
 หนึ่งในพระทัยท่าน ก็เบิกบานคือดอกบัว
 ราศิบทันพัว สวดนรกำจรร
 องค์โคตมประกอบด้วย พระกรุณาดังสาคร
 โปรดหมู่ประชากร มละโสมกันดาร
 ชีทางบรรเทาทุกข์ และชีสุขเกษมศานต์
 ชีทางพระนฤพาน อันพันโศกวิโยคภัย..ฯ

พระโศภนเจ้าจรรยาสาม

นตถิ เม สรณํ อญญํ พุทฺโธ เม สรณํ วรํ
 นตถิ เม สรณํ อญญํ ธมฺโม เม สรณํ วรํ
 นตถิ เม สรณํ อญญํ สงฺโฆ เม สรณํ วรํ
 เอเตน สจฺจ วชฺเชน โทศุ เม ชยมฺจฺฉลํ...ฯ

๖ มีนาคม ๒๕๓๓
 พระเล็ก สุมมปญฺโญ
 บันทึกเพิ่มเติม ภายหลังพระรูปที่รับสมอ้างว่าเป็นพระองค์ที่
 ๑๐ ไปสร้างวัดอ้อยธรรมอิสระ ที่อำเภอกำแพงแสน จังหวัด
 นครปฐม แล้วหลวงพี่ชัยวัฒน์ยังไปรับรองกับบรรดาลูกศิษย์หลวงพ่อกัน
 "องค์นั้นแหละ พระองค์ที่ ๑๐.."
 เมื่อเป็นดังนั้นจึงมีลูกศิษย์ลูกหาของหลวงพ่อกันจำนวนมาก
 แห่กันไปหา ท่านเองก็พลอยรับสมอ้างไปกันใหญ่โต จนท้ายสุด
 ท่านสะดุดคำพูดตัวเอง เลยต้องลาสิกขาบท แล้วบวชใหม่เพื่อให้พ้น
 จากข้อหาโกงพรรษา ปัจจุบันนี้ท่านมีชื่อเสียงมากทีเดียว แต่ผู้ที่ไปหา
 ต้องทำใจกับจริยาบางอย่างที่เป็นเฉพาะตัวของท่าน ถ้าคิดจะหา
 ประสพการณ์ก็ทดลองไปดูได้

๘ กรกฎาคม ๒๕๔๔
 พระครูธรรมธรรเล็ก สุมมปญฺโญ
 ๓๕. ถูกเทวดาหลอก
 เคยได้ยินแต่ถูกผีหลอก มีคนถูกเทวดาหลอกด้วยหรือ...? มีชี
 จะ...อาตมาเองนี่แหละที่ถูกหลอกอย่างจังหนับเลย อะฮ้า..อะฮ้า..
 ไม่อยากคุยถึงความโง่ของตนเอง แต่เมื่อมันแผลมออกมาถึงขนาดนี้แล้ว

ถ้าไม่เล่าเดี่ยวแม่ตายเลย...อี...อี...

เทวดาเขาหลอกสนิทจริง ๆ ถือว่าศักดิ์ทานาหมาก ปลอมตัวเก่งเลยหลอกต้มเขาเรื่อยไป กรรมสนองเข้าซักวันหนึ่งหรือหน้า (อาชาติลวงหน้าไว้โดยซิเอ้า...) หลวงพ่อเอง ท่านโดนมาหลายวาระด้วยกัน ท่านเล่าให้ฟังว่า...

ครั้งหนึ่ง ท่านไปจุดธูปกับหลวงพ่อกององค์ ออกจากวัดบางนมโคตัดเข้าสู่พรหมบุรี ปักกลดที่บ้านไร่ถ ๑คืน รุ่งขึ้นตรงเข้ากาญจนบุรี (สมัยนั้นแค่สุพรรณก็ตั้งเสียดังข้างแล้ว ถ้าถึงเมืองกาญจน์แปลว่าไม่ต้องการเห็นหน้ามนุษย์กันละ...)

ป่าเมืองกาญจน์นี่เอง ที่หลวงพ่อดีเข้า พอพบที่เหมาะใจก็ปักกลดเจริญกรรมฐาน ตามแบบที่หลวงปู่ปานท่านสอนมา รุ่งเช้าออกบิณฑบาต กลางป่าดงดิบนั้นแหละ มีเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ อายุซัก ๑๓ - ๑๔ ปี (ถ้าเป็นสมัยนี้ ก็ตัดจรีดเป็นสาวแล้ว...) มาใส่บาตรทุกวัน...

อีหนูหน้ามอมมีแต่ข้าวกับดอกไม้เท่านั้น บ้านช่องของเธอก็ไม่เห็นว่าจะอยู่ทางไหน (ป่าดงนั้นเป็นป่าดงดิบ ต้นไม้สูงลิบล้อมีใบแต่บนยอด ช้างล่างเหมือนเอาเสาไปตั้งไว้ มองไปที่เห็นไกลเป็นกิโลเลย) หลวงพ่อเล็กลงทุนเดินบ้านของเธอก็ไม่พบ...

วันที่สาม...หลวงพ่อก็กวนสงสัยไม่ไหว ถามว่า "หนู...บ้านอยู่ไหนจ๊ะ..?" เธอไม่ตอบ หัวเราะเสียงดัง แล้วเดินหายไปไหนไม่รู้ ไม่ออกมาใส่บาตรอีกเลย หลวงพ่อทั้งสามอดแทบตาย ต้องฉันทอดต้นพร้าวป่าประทังหัว...

อดข้าวได้สามวัน ทุกองค์ "เห็น" หลวงปู่ปานมาหา บอกว่าเด็ก

หญิงนั้นเป็นเทวดา ต่อไปจงอย่าสนใจเรื่องอื่น เขาจะมาจากไหนก็ช่างใส่บาตรให้เรามีข้าวกินก็พอแล้ว พรุ้งนี้ให้ออกบิณฑบาตใหม่ เธอกับเพื่อน ๆ จะมาใส่บาตรให้...

รุ่งเช้าเธอมาพบกับเพื่อนหลายคน แต่งตัวมอมแมมเหมือนเดิม พอเห็นหลวงพ่อกองทั้งสามเธอก็ยิ้ม (ยายนี้สมน้ำหน้าทีพระอดข้าว...) แต่หลวงพ่อกองท่านไม่ยิ้มด้วยแล้ว ก้มหน้าก้มตาบิณฑบาตอย่างเดียว โคนเข้าไปครึ่งหนึ่งเข็ดไปนาน...

หลังจากนั้นก็ปักกลดแคว้นนั้นแหละ (มีคนเลี้ยงแล้วนี่ จะคืนรนไปไหนละ...) อยู่ตามถ้ำบ้าง อยู่ตามโคนไม้บ้าง ตั้งแต่เดือนอ้าย จนใกล้ถึงกลางเดือนหก วันหนึ่ง..มีผู้ชาย ๔ คน รูปร่างล่ำสัน ผิวดำ ผมหยิกตรงเข้ามาหา ร้อยวันพันปีไม่เคยเจอ อยู่ๆ ก็โผล่มาคือ... ๆ...

พวกเขาบอกว่า บริเวณนี้มีผีผดทุก ๓ วัน ๓ คืน นิมนต์หลวงพ่อกองทั้งสาม ย้ายไปพักที่ภูเขาต้นกิตติ์วันตก ที่นั่นมีถ้ำใหญ่ น้ำท่วมไม่ถึง เรื่องอาหารการกินไม่ต้องห่วง พวกเขาจะหามาให้ (รู้ด้วยว่าห่วงเรื่องกิน นำชายหน้า แอ้...!)

คราวนี้หลวงพ่อกองทั้งสามไม่ยอมให้หลอกง่าย ๆ อีกแล้ว สังเกตว่าพวกเขาตาแดงและไม่กระพริบตา ก็มั่นใจว่าเป็นบริวารท้าวเวสสุวรรณ ปลอมตัวมา จึงแกล้งถามว่า ร้อยอย่างไรว่าฝนจะตก เขาบอกว่า อยู่แคว้นนี้มานานจนรู้ดี (ไปได้สิ้น ๆ เลย...)

หลวงพ่อกองทั้งสามตามไปก็พบถ้ำใหญ่ อยู่ใต้ผาชะงอก พอเข้าไปฝนก็ตกพอดี มีนาคสามวันสามคืนจริงๆ หนักบ้างเบาบ้างสลับกันไป ไม่มีขาดเม็ด...พอเวลาเช้าก็มีคนมา บ้างก็หญิง บ้างก็ชาย หนุ่มสาว

เผ่าชะแครงชรา มีครบ ลุยน้ำมาใส่บาตร...

หลังฉันแล้วเขาก็ชวนคุย สารพัดเรื่องที่จะสรรหามา ตอนหนึ่ง.. หลวงพ่อถามเขาว่า "บ้านอยู่แถวนี้กันทุกคนเลยหรือ..?" เขารับคำไว้ใช้ หลวงพ่อตรนหน้าไม่ไหวเลยพูดตรงๆ ออกไปว่า "นี่คุณ...ตั้งแต่คุณ มาจนบัดนี้ คุณยังไม่กระพริบตาเลยนะ..."

พวกเทวดาเขาไม่ต้องกระพริบตาหรอก (แต่ถ้าไปจริงจริงๆ เตี่ยวพวกกระพริบให้อูชะอย่างนั้นแหละ..) พวกเขาร้องว่า "อ้าว..ท่าน รู้แล้วก็ไม่บอก เล่นเอาพวกผมหลงแสดงพระระตั้งนาน..." เลยได้ หัวเราะกันครื้นเครง แต่คราวนี้ไม่อดข้าวแฮะ...

นี่เป็นลวดลายที่เทวดาเขาหลอกต้มกัน อีกครั้งหนึ่งหลวงพ่อ โดนที่ป่าเมืองกาญจน์เช่นเคย ท่านเล่าว่า...ประมาณหกโมงเย็นก็ บักกลด ปรากฏว่ามีสี่เหลี่ยมจัตุรัสมา ครอบคลุมไปทั่วบริเวณ ทั้งกลด ทั้งจิ๋วดูเขียวไปหมด กินเวลานานทีเดียวกว่าสี่เหลี่ยมจะจางไป...

หลวงพ่อกถามพระภูมิจำที่ว่าเป็นแสงอะไร ท่านบอกว่า เป็นแสงของ เหล็กไหล ที่อยู่ในถ้ำใกล้ๆ นี่เอง หลวงพ่อขอให้นำไป ดูหน่อย ท่านบอกว่าพຽນี้เข้าจะพาไป หลังฉันเข้าจะมารับ ขอให้หลวง พ่อเตรียมตัวให้พร้อมก็แล้วกัน...

ถึงเวลามีชายชาวป่าคนหนึ่ง นั่งกางขาสามส่วน มีผ้าขาวม้า พันหัว ถือมิดขอมานหนึ่งด้าม มาถึงก็ชวนว่า "ไปกันเถอะ..." หลวงพ่อกถามว่าจะให้ไปไหน เขาว่า "อ้าว...ก็จะพาไปดูเหล็กไหลอย่างไรเล่า..." หลวงพ่อบอกว่าเสียท่าเขาจนได้...

นึกว่าจะมาเป็นเทวดา เล่นมาชะสุดไตรมาสแบบนี้ใครจะไปจำได้

ถูกต้มสุกสนิทไปเลย เขาอาจต้นไม้ที่ขึ้นรกใกล้ๆ ที่บักกลด เห็นมี ปากทางเข้าไป ได้พบโคตรเหล็กไหลก้อนเท่าหม้อข้าว ลองเอาเทียน ลนมันก็ยึดลงมา พอเอามือแตะมันหัดบีบกลับ ไปเป็นก้อนอย่างเดิม..

หลวงพ่อกถามว่ามีวิธีต้มมี...? เขาก็บอกว่ามี ใช้คาถาตัด "แต่ผมบอกท่านไม่ได้หรอก เพราะผมมีหน้าที่รักษาเหล็กไหลก้อนนี้ ครับ..." เป็นอันว่าไม่ต้องคุยกันต่อ จากที่เล่ามาแสดงให้เห็นว่า ถ้าเทวดา จะหลอกใครละก็ พ่อหลอกได้สนิทนักแล...

อาตมาเคยถูกแม่ยายแฉ้ว (เด็กในร้านอาหารที่วัด) ต้มชะ เป็ยเหมือนกัน ตอนนั้นอาตมาเพิ่งบวชได้ไม่นาน ได้รับนิมนต์ไปงาน ทำบุญ ๗ วันหรือ ๑๐๐ วัน ก็จำไม่ถนัด กำลังสวดมนต์อยู่เห็น อภิสมาณกายของหญิงชราคนหนึ่ง รูปร่างท้วมเล็กน้อย แต่งเนื้อ แต่งตัวชะสุดไตรมาสเลย มาถึงก็ขอส่วนกุศลเอาดี้อ ๆ...

อาตมาบอกเขาไปว่า "เจ้าของบ้านกำลังทำบุญเลี้ยงพระ เตี่ยว โมนาบุญกับเขาสิ" ฝ้ายแก่ตอบไปคนละเรื่องว่า "ไก่ที่เขาแกง เลี้ยงท่าน มันไม่ได้ตายเองเจ้าคะ" อาตมาลงไปครู่หนึ่งจึงนีกอกว่า หลวงพ่อเคยสอนว่า...

"งานบุญใดก็ตาม ถ้าเจ้าภาพเริ่มต้นด้วยบาป เช่น มีการ ฆ่าสัตว์เพื่อทำอาหาร หรือมีการเลี้ยงเหล้า เป็นต้น ฝิเขาไม่ยอม โมนาด้วยอย่างเด็ดขาด เพราะนอกจากจะไม่ได้บุญแล้ว ยัง จะเดือดร้อนเพราะโมนาบาปชะอีก..."

อาตมาจึงอุทิศส่วนกุศลให้ ยายฝินั้นโมนาบุญ กลายเป็น นางฟ้าสวยแพรวพราว หายตัวแวบไปทันที อาตมาเพิ่งรู้ว่าถูกหลอก

อย่างจิ้งเบอร เพราะถ้าแก่ลำบากจริงจะมาได้ ภายหลังสอบถามดู จึงรู้ว่า ลักษณะอย่างนั้นคือแม่ของยายแजूเอง...

นี่ยังจับได้แม่จะไล่ไม่ทัน ครั้งที่โดนต้มเบ็ยจริง ๆ คือ ครั้งที่ พระองค์ที่ ๑๐ เสด็จมางานวัดทำซุงนั้นแหละ มีชายหนุ่มตามมาด้วย ๓คน มีคนหนึ่งก็อาตมาตามพบทีหลัง แสดงว่าไม่ใช่พ่อเทวดาคือดี แต่อีกสองคนนี่...

คนหนึ่งหุ่นแบบอาเสี่ยเลย ใส่เสื้อแขนยาวสีขาว กางเกงขายาวสี เทา อีกคนหนึ่งนั่งกางเกงสีเขียวขี้ม้า ใส่เสื้อยืดลายพรวงเหมือนทหาร นั่งรวมกลุ่มกับนายหนุ่มที่เป็นคนแก่ ๆ อาตมาปะทะคารมกับพระองค์ ที่ ๑๐ ท่าน...

ขณะที่ทุกคนเกิดความมั่นใจในอารมณ์ ส่งเสียงเฮฮาชอบใจ มีแต่ พ่อสองคนที่นั่งยิ้มอยู่เฉย ๆ (มาตอนนี้เพิ่งนึกได้ เขายิ้มเยาะเรานี้หว่า) คงจะสมเพศเวทนา ที่อาตมาทูลทวนทวนบอก ไปดวลกับพระชั้นบรมครู อยู่ได้ (มันน่า...นั้ก...!)

เมื่อพระองค์ที่ ๑๐ จะกลับ ท่านให้เรียกหา "คน" ทั้งสอง อาตมา เห็นแต่นายหนุ่มคนที่มาพบทีหลังเท่านั้น อยู่ ๆ อีกสองคนก็เดินออกมา จากหลังต้นไม้ ทำท่าเหมือนกับเพิ่งได้ยินเสียงเรียก (ตีหน้าตายสนิท เป็นบ้าเลย...)

ตอนขึ้นรถอาจารย์ประเสริฐนั่นเอง พ่อเทวดาเห็นอาตมาไม่ หายใจซักที จึงออกฉายให้เห็น โดยอาตมาเห็นแต่พระองค์ที่ ๑๐ กับพระ สมานเท่านั้น อีกสองพระหน่อไม่ทราบว่าเป็นอยู่ชะที่ไหน "เอ๊ะ...ลูกศิษย์ หลวงปู่หายไปไหน...?" อาตมาถามเพื่อน ยายตีว (ปัจจุบันคือ

น.ต.หญิงอริศรา กิติธีระกุล) ตอบว่า "อยู่ในรถนั่นไง แน่ะ...เขายิ้ม ให้ฉันด้วยล่ะ..."

อาตมามองจนตาแทบประทุกไม่เห็นใครซักคน ฝ่ายยายตีวก็ ยืนยันเสียงแข็งว่ามีแน่ ๆ (ยายนี้เขาโกหกไม่เป็นหรอก ingsว่าอาตมาตั้ง เยอะ...อี...อี...) พออาจารย์ประเสริฐถูกพระองค์ที่ ๑๐ เล่นกลทิ้งไปตั้ง ๆ กลับมาถึงวัด จึงมีการสอบถามกันเป็นการใหญ่...

อาตมาถามพระสมาน (ลาสิกขาไปแล้ว) ท่านก็ยืนยันว่า ทั้งสอง "คน" นั้นไปด้วยกันแน่ รกของอาจารย์ประเสริฐตั้งแต่แมวตื่นตาย เบาะ หลังถ้านั่งสามคนก็แทบจะช็อคกัน อาตมาถามว่า "เบียดกันมัยครับ...?" ท่านว่า "หลวม ๆ นั่งสบาย ๆ...!"

เมื่ออาตมากราบเรียนถามหลวงปู่ ท่านหัวเราะอย่างอารมณ์ดี บอกว่าทั้งสององค์ เป็นอินทกะของท้าวมะสุวรรณ นั่งมองอาตมาตา ไม่กะพริบเป็นชั่วโมง ๆ ทนความโง่ของอาตมาไม่ไหว ก่อนจากเลยทิ้ง ท้ายให้รู้ตัว (แต่ก็ยังไม่หายโง่ แฮ...)

อาตมากับธรรมญู (อาจารย์ธรรมญู นาคสองแสง) ถูกคน เข้าใจผิดคิดว่าเป็นท่านอินทกะทั้งสองอยู่นานนับเดือน กว่าเขาจะยอมรับ ว่าอาตมาเป็นคนปกติเหมือนพวกเขา ส่วนพ่อเทวดาทั้งสองสบายไปเลย ยายตีวเขาอุทิศส่วนกุศลให้ทุกครั้งที่ทำบุญ แถมยังมากุญจื่อว่า "เทวดา นะหรือ...ฉันเคยคุยด้วยมาเป็นวัน ๆ เลยล่ะ..." เอากับแม่ชี...!

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสถึงเทวดาทุกบ่อย บรรดาพระอรหันตสาวกก็พบกับเทวดาเป็นประจำ แต่ยังมีท่านที่เขายก ย่องว่าเป็นปราชญ์ พยายามเปิดเบือนคำสอนขององค์สมเด็จพระบรมครู

ว่าเทวดาไม่มี พรหมไม่มี นิพพานสูญ...

พวกนี้ต้องให้ยายตัวเจริญพรให้ซึกซุด จะได้ไม่ขยาดความโง่งของ ตนออกมาอีก เลวชะเทวดาไม่มอง ตันมาหาว่าท่านไม่มี น่าจะโดนบาปหา ของท่านซึกฉลาด จะรู้สำนึก แต่ก็นั่นละ คนเราจะโง่งหรือฉลาด อยู่ที่ครู บาบอาจารย์อบรมสั่งสอน ท่านได้รับการอบรมมาอย่างนั้น ท่านก็ต้องเชื่อ อย่างนั้น เป็นเรื่องที่น่าสงสารมากกว่า...!

๑๐ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุธรรมปุณฺโญ

๓๖. พระหกกษัตริย์

สมัยยังหนุ่มๆ (แฮ..ยอมรับว่าแก่แล้ว) อาตมาออกเสาะหาพระ เครื่องเป็นการใหญ่ จนไปเจอติจาก หลวงปู่ฝั้น อาจาโร ท่านว่า "ตินอก เอาไปเดี๋ยวก็หล่นหาย เอาดีในธิ..." ติในของท่านคือ "พุทโธ" ท่านว่า คำเดียวคุ้มได้ทั้งสามโลก...

หลวงปู่ให้ของดีแบบนั้น อาตมากลับไม่ชอบใจ (จะเอาอะไรกับเด็ก โง่งแต่อดฉลาด) เทียเสาะหาเรื่อยไป หมดเงินหมดทองไปไม่รู้ทำอะไร ต่อเท่าไร แต่พระแบบที่อยากได้กลับไม่ได้ซึกที พระที่ว่าคือพระเครื่อง ของ หลวงปู่ปาน วัดบางนมโค จังหวัดพระนครศรีอยุธยา...

หลวงปู่ปานนั้น นอกจากจะมีชื่อเสียงทาง รักษาโรค และ เป่ายันต์ เกระเพาะแล้ว เครื่องรางของขลังอื่นๆ ของท่าน ก็มีชื่อเสียงเลื่องลือ ไม่แพ้กัน โดยเฉพาะพระดินเผาซุดที่เรียกว่า พระหกกษัตริย์ เป็นที่ สรรหาของเหล่านักสะสมพระเครื่องเป็นอย่างดี...

พระเครื่อง และ เครื่องรางของขลังนั้น บางสำนักเขาโจมตีว่าเป็น

เรื่องเหลวไหล บ้างก็ว่าเป็นเดรัจฉานวิชา หลอกหลวงให้คนหลงมกมาย ข้างน้าสมเพชเวทนา ที่ท่านมีความคิดสั้นๆ โดยไม่มองให้เห็นถึงอุบาย อันชาญฉลาด ของคนโบราณที่แฝงไว้...

หลวงพ่อบอกว่าคนเล่นพระเครื่อง ไม่ใช่ว่าจะไม่มีดีเอาเลย ถ้าจิตเขาเกาะจริงๆ จัดเป็นพุทธานุสติ หรือสังฆานุสติ ถ้าตายไปอย่าง น้อยก็เกิดเป็นเทวดาได้ (แต่พวกที่เอาพระไปทำเมตต์ตัว ทำทายกันเล่น การพนัน รับรองว่าลงนรกแน่...! อันนี้เอาตมาว่าเอง)

อาณาภาของ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ย่อมตามรักษาผู้ที่ ระลึกถึง อย่างน้อยก็ป้องกันอบายภูมิได้ จิตที่เกาะพระคือจิตที่เป็นกุศล ผู้ที่จิตเป็นกุศลเขาห้ามลงอบายภูมิ ถ้าไม่เชื่อลองไปถามพระยายม ยมราชดูซิ... (หรืออยากลองเลยก็เชิญถามสบายนะจ๊ะ...)

พระราชธรรมมารักษ์ (หลวงพ่ोजเงิน) วัดคอนยายหอม จังหวัดนครปฐม พูดถึงกำลังใจของผู้ที่แขวนพระเครื่องไว้ว่า...

กำลังใจสูงสุดเข้มข้มมาก ปีนจะยิงไม่ออก (มหาอุตม์)

กำลังใจอ่อนลงมานิดหนึ่ง ยิงออกแต่ไม่ถูก (แคล้วคลาด)

กำลังใจปานกลาง ยิงถูกแต่ไม่เข้า (คงกระพัน)

กำลังใจอ่อนมาก ยิงเข้าแต่ไม่ตาย (โชคดี)

กำลังใจอย่างแย่งที่สุด ยิงตายแต่ไปสวรรค์ (สุดดี)

ครูบาอาจารย์สมัยก่อน ท่านมีความฉลาดมาก หาอุบายให้คนเกาะ ความดีด้วยประการต่างๆ การสร้างพระขึ้นมาแจก ก็เป็นวิธีการ อย่างหนึ่ง ท่านจะแนะนำให้ผู้รับพระเครื่องไป ตั้งอยู่ในศีลในธรรม ห้ามพูดคำหยาบ ห้ามด่าแม่เขา โดยคำทับว่า ถ้าทำไม่ได้ พระจะไม่

รูปที่ 14

คุ้มครอง ผู้ที่รับพระไป จึงกลายเป็นคนมีศีลสัตย์ไปโดยปริยาย...
พระทกษัตริย์นั้น หลวงปู่ปานเรียนวิธีทำมาจาก ชีปะขาวที่ปรากฏตัวมาบอก เป็นพระพุทธรูปประทับนั่ง อยู่บนหลังสัตว์พาหนะ ๖ ชนิด ประกอบด้วย ครุฑ หนุมาน ไก่ ปลา เม่นและนกกกระจาบ ตำราสร้างพระชุดนี้ ตกทอดมาจากสมัยพระร่วงโน้น...

วิธีการทำพระก็แสนยาก ต้องเป็นผู้ที่คล่องในสมาบัติ ๘ เท่านั้น ถ้าเป็นพระอนาคามี หรือพระอรหันต์ ก็ต้องเข้า นิโรธสมาบัติ ด้วยปิดโสตทำผงพระ ๑๕ วัน ๑๕ คืน ตีเม็ดได้แต่น้ำสะอาดเท่านั้น (ถ้าไม่แน่จริงก็ล้มใส่สายปรานไปเองแหละ...)

การทำผงเริ่มด้วยการเอาผ้าขาวมาเสกเป็นรูปสัตว์นั้นๆ เช่นเสกเป็นครุฑ ครุฑก็จะกางปีกออก มีคาถาปรากฏอยู่ที่ปีก ให้ลอกคาถานั้นมาเขียนด้วยดินสอพองบนกระดาษขนวน เสกไป เขียนไป ลบไป จนได้ผงวิเศษมากพอ ที่จะบรรจุในพระชนิดนั้น ๆ...

ทำพระผงหนุมานก็เสกผ้าขาวเป็นสิงห์เผือก สิงจะแบมือออกให้เห็นคาถา ถึงจะเป็น พระไก่ พระปลา พระเม่น และ พระนกกกระจาบก็เช่นกัน คือ เสกผ้าขาวเป็นสัตว์ชนิดนั้น แล้วลอกคาถามาเขียนลบทำผงวิเศษ (เอาตมาเสกเท่าไรก็เป็นผ้าขาวอย่างเดิม...อิ...อิ...)

องค์พระทำจากดินเหนียวเผาไฟ เจาะรูด้านบนสำหรับบรรจุผงวิเศษ ซึ่งผงแต่ละชนิดมีอนุภาพต่างๆ กันไป แต่เวลาหลวงปู่ปานเสกเสร็จ ท่านเอาผงทั้ง ๖ ชนิดเคล้ารวมกัน ดังนั้นพระเครื่องของท่านทุกองค์ จึงมีอนุภาพครบถ้วนทั้ง ๖ ประการ ดังนี้...

พระหนุมาน เป็นพระหอม ใช้ทำน้ามนต์รักษาโรคทุกชนิด

พระครุฑ ใช้ทำน้ามนต์ครภรักษา หญิงมีครรภ์ที่มกินจะคลอดบุตรง่าย

พระนกกกระจาบ ใช้ทำน้ามนต์พรมไร่นา ข้าวกล้าจะได้ผลดี
พระปลา ใช้ทำน้ามนต์พรมสินค้า จะซื้อขายคล่อง
พระไก่ ใช้พกติดตัว ไปไหนมีแต่คนรักใคร่เมตตา
พระเม่น ใช้พกติดตัวเวลาเดินทาง ช่วยป้องกันอันตรายทั้งปวง

ดังกล่าวแล้วว่า พระทุกองค์มีอนุภาพครบทั้ง ๖ ประการ นอกจากนี้ยังช่วยป้องกันการกระทำทางไสยศาสตร์ คูดผีคู่คุณ และถอนพิษสัตว์ได้ทุกชนิด เมื่อจะถอนพิษให้เอาองค์พระชุบน้ำ ปิดลงที่แผลโดยหันเศียรพระขึ้นด้านบน พระจะดูดติดแน่นกับแผลจนกว่าพิษจะหมด เมื่อพิษหมดพระจะหลุดออกมาเอง (ระวังตกหายนะ...)

ส่วนที่พิสดารคือ ชาวบ้านแถบบางนกแขวก จังหวัดสมุทรสงคราม เอาไปแขวนกันใช้จับสัน (ปแม่จันจับใช้สันเดือย้าย...!) เห็นว่าได้ผลชะงัดนัก ขนาดสันเป็นจ้าวเข้าแล้ว แขวงไว้พักเดียวหาย (หายใช้หนี้จะไม่ใช้พระหาย...)

การทำน้ามนต์รักษาโรค ให้เอาน้ำสะอาดมา ๑ แก้ว เอาองค์พระแช่น้ำ จูดรูปเทียน บูชาพระ สวดนะโม ๓ จบ ว่า ไตรสรณาคม ตั้งแต่ พุทฺธึ สรณํ คจฺจนามิ จนถึง ตติยมปิ สงฺฆํ สรณํ คจฺจนามิ สวดอธิปิใส่ทั้งสามห้อง แล้วว่าคาถาดังนี้...

"อิทธิฤทธิ์ พุทธนิมิตตัง ขอเดชะเดชัง ขอเดชะเดชัง จงมาเป็นที่พึ่ง แก่มะอะอุนี้เกิด" แล้วอธิษฐานว่า "ขอबारมีองค์สมเด็จพระ"

พระโขนงเจ้าธรรมบาลี

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ และพระ.....ของทำหน้าที่ เป็นน้ามนต์ รักษาโรค.....ให้หายโดยพลันด้วยเถิด..."

ที่เวฬุวนารุกไฉไลเดิมเอาเอง เช่น พระทูลมาน โรดเอคส์ เป็นต้น แล้วเอาน้ำมนต์ให้คนป่วยดื่ม ถ้าไม่หายก็ตายแล...เอ๊ย...ถ้าไม่กรรมหนักจริงๆ รับรองว่าหาย ก่อนให้ดื่มก็เอาพระออกก่อนนะจะ เตี่ยวอรรยจัดพาลตีพระลงท้องไปด้วย มันจะยุ่งกันใหญ่...

หลวงพ่อกับเพื่อนพระช่วยกันพิมพ์พระ เจ้าครู สุขไฟ บรรจุ ผงวิเศษ อยู่หลายเดือนจึงได้พระมา ๘๘๐ ปีบ เอามาให้หลวงปู่ปานเสก วันแจกพระคนมาอย่างกับมีงานมหกรรม หุงข้าวพร้อมกันทีละ ๘ กระทะยังไม่ทันคนกินเลย...

การแจกก็แจกฟรีๆ ให้คนละ ๑ องค์ จึงมีคนหิวดี (ในด้านแล้ว) เวียนเทียนเข้ามารับ ขนาดหลวงประธานถ้องวิจิตรเอาปูนป้ายเสื่อ ทำเครื่องหมายไว้ มันออกไปกลับเสื่อแล้วเข้ามารับใหม่จนได้ (คนจะโกงซะอย่าง จับไม่ได้ใส่ไม่ทันหรอก) หมดพระไป ๔๔๐ ปีบ ที่เหลือบรรจุเอาไว้ในเจดีย์...

วันหนึ่ง...หลวงพ่อกับหลวงปู่ปานมาบอก ว่าผู้ที่ได้พระเครื่องของท่านไป ไม่ว่าจะจริงหรือปลอมก็ตาม ถ้านึกถึงท่านมีอาณภาพ เท่ากันหมด อาตมานึกอยากได้พระของท่าน จึงอธิษฐานขอเอาดีอยู่ และได้พิมพ์ซีไ้ก่หางพวงมา ๑ องค์ (โดนมือตึงบาไปแล้ว..)

การแขวนพระเครื่องไว้กับคอให้มันนึกถึงท่าน จิตใจจะเกาะอยู่ แต่ในด้านกุศล ฉวยผลาดพลังอะไรไป พระท่านช่วยไม่ได้จริงๆ เราก็กังไม่ลงอบายภูมิละนะ...ถ้ารอดนรกได้ซะอย่างเรื่องอื่นว่ากันทีหลัง

พระโขนงเจ้าธรรมบาลี

ถ้าไม่นึกก็ไม่มีใครช่วยได้นะ...

๒๒ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุขุมมปัญญา

ปัจจุบันนี้อาตมามีพระหลวงปู่ปานทั้งพิมพ์ซีไ้ก่และพิมพ์ ซีครุฑ รวม ๔ องค์

๘ กรกฎาคม ๔๔

พระครูธรรมธรรเล็ก สุขุมมปัญญา

รูปที่ 16

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมยุปญโญ
เดือนกันยายน ๒๕๕๕
ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : ผมนึกอย่างพวกนักการเมืองที่แบบโกกนบ้านเมืองมา แล้วก็ไปทำบุญเอาหน้า สร้างวัดสร้างวา ทำโน่นทำนี่ แล้วจิตใจมันก็จับแต่แบบเอ้ย เนี่ยเคยทำบุญหนักๆ สร้างวัดสร้างวามาตลอด ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเขาจับอย่างนั้นก่อนตาย ได้ดีจริงๆ แต่ส่วนชั่วมันรออยู่ถาม : คืออย่างพลาด ?

ตอบ : อย่างพลาดก็แล้วกัน ตามกติกาก่อนแล้วเอาอันไหนก่อนก็ได้ อนุญาต คำนี้ยมผิตๆ ว่า ถ้าทำในสิ่งที่ไม่ดีแล้วได้รับความสนใจมันเด่นก็เลยไปกินยาบ้าบ้าง ไล้ยิงบาลเพื่อนบ้าง ตัวเนี่ยมันเป็นจิตวิทยาอย่างหนึ่งโดยที่คนเรามันผิดพลาดโดยไม่รู้ตัว จนกระทั่งทุกวันนี้ พวกสื่อมวลชนก็เหมือนกัน บุคคลที่ทำความดีมีเยอะแยะมันไม่ค่อยจะกล่าวถึงหรอก แต่ถ้าพลาดเมื่อไหร่ โอโฮโฮ ลงโทษไปเลย บางที่ยังไม่ทันจะตัดสินถูกผิด มันจัดจะจตตสันเสริญเรียบร้อยแล้วด้วย ถึงเวลาพิสูจน์ได้ว่าเขาเป็นคนดี ไม่แก่ข้าวให้อีกต่างหาก

ถาม :

ตอบ : มีเหมือนกัน แต่เนื่องจากว่าชนบธรรมเนียมประเพณีที่ดี การยึดถือในสิ่งต่างๆ ที่เขาบอกเล่ากันมาก็ดี ทำให้สิ่งที่เขาเห็นมันต่างกันไปๆ อย่างเช่น ของจีนเขาบอกว่ารักเขามี ๑๐ ขุมไข่มุข แสดงว่ายังเห็นไม่ครบ เสร็จแล้ว ของฝรั่งเขาบอกว่ารักก็ต้องแต่งตัวเป็นผ้าขาว มีวงแสงอยู่บนหัว มีปีกด้วย คือลักษณะนั้นที่เขาเขา มาตามความเชื่อของเขา

กระโถนช่างกรรมาสินี

ถ้าไม่มาลักษณะนั้น เขาจะไม่รู้ว่านี่เป็นเทวดา ของจีนก็เหมือนกัน เขาต้องแต่งตัวเป็นจิวมา ถ้าไม่อย่างนั้น เขาก็ไม่เชื่อว่า นี่คือเทวดา ก็คือว่าทำตามความเชื่อของเขา แต่สภาพความเป็นจริงเป็นอีกอย่างหนึ่ง เพราะฉะนั้น สิ่งที่ใช้มโนคติไปดู คือถอดจิตไปดู เมื่อเวลาเราเห็นอะไรบางอย่างขึ้นมาแล้ว เกิดความสงสัย ให้กำหนดใจถามท่านว่า ขอดูตามสภาพความเป็นจริง ว่าเป็นอย่างไร แล้วจะรู้เลย ของเขา เขาไม่ได้สงสัย เพราะเขาเชื่อและมั่นใจว่าเป็นอย่างนั้น ในเมื่อเชื่อและมั่นใจว่าเป็นอย่างนั้นก็โอเค. แต่ว่าเท่าที่ดูๆ มาแล้ว มีของไทยกับพม่าที่เห็นได้ใกล้เคียงความจริง เพราะว่า อย่างของพม่านี้ พระพุทธรูปส่วนใหญ่เขาทำทรงเครื่องไปเลย ส่วนใหญ่พระพุทธรูปทรงเครื่องแล้วก็เครื่องทรงเทวดา เขาก็ใกล้เคียง กับของเรา

ถาม : หมายถึง คนที่อยู่ข้างล่างใช้ไหมครับ ไม่ได้หมายถึงเทวดา ไม่ได้หมายถึงคนที่ตายไปแล้ว แล้ว.. ?

ตอบ : หมายถึงว่าเขาเห็นแล้วเขามาสร้าง ได้ใกล้เคียงของจริงหน่อย ของชาติอื่นนี่ไกลไปเลย

ถาม :

ตอบ : มีอยู่ขุมหนึ่งจะเรียกว่าตามโททกนรกจริงๆ ก็ต้องเรียกว่าหม้อทองแดง แต่บั้งเอี่ยมมันเป็นหม้อที่ใหญ่โตมโหฬารมาก คนเลยคิดว่า เป็นกระทะไปเลย เป็นแค่ขุมเดียวในยมโลกก็ย่นรักขุม ต้นจิวก็เป็นอีกขุมหนึ่ง เรียกสิมพลินรกหรือฉิมพลินรก ฟังชื่อเพราะๆ นะ ความจริงสิมพลี หรือฉิมพลี ภาษาบาลี มันแปลเป็นไทยว่าต้นจิว

ถาม : ฝรั่งเศสหรือไทยก็ต้องโดนเหมือนกัน ?

รูปที่ 17

หน้า ๓๑ - ๓๒

ตอบ : โดนเหมือนกัน ถึงเวลาเขาจะซาบซึ่งเองว่ารสชาติเป็นอย่างไร
ขอให้ทำผิดเอาไว้เถอะ ไม่ใช่ว่า เออ...อยู่ประเภทศาสนาพุทธแล้วกลัว
ตกนรก ย้ายไปอยู่ศาสนาคริสต์แล้วไม่ต้องลงนะ ปลอดภัย ไม่รอดจะ
ขอให้ทำเท่านั้นแหละ ผลของการกระทำของเรานั่นแหละ
ที่เล่นเราเอง ไม่ใช่ใครหรอก อย่าคิดถึงความชั่วๆ ที่เราทำมา
ให้ตั้งหน้าตั้งตาคิดถึงแต่ความดีที่เราได้สร้างขึ้นจนมั่นคงในจิตใจ
สภาพจิตของเราถ้าเกาะความดี ตายมันจะไปดี เกาะความชั่วตาย
มันจะไปชั่ว เพราะฉะนั้น เกาะดีให้ชิน ถึงเวลามันจะได้ไปดีไว้ก่อน
พอไปได้แล้ว คราวนี้มันจะเห็นช่องทางเองว่า จะหนีอย่างไร? ถึงเวลา
มันจะรู้ว่าหนีหนีได้อย่างไร ไม่งั้นหนีไม่รอดขึ้นมากี่เสร็จ ไม่มีใครที่
เป็นผู้บริสุทธิ์โดยสิ้นเชิง ส่วนใหญ่เคยทำความชั่วมาแล้วทั้งอดีต
และปัจจุบัน ตัวอย่างที่หนักๆ ก็คือ พระองค์สิมาล ฆ่าคนมาเกินพันนะ
นั่นแหละ อีกรายหนึ่งยิ่งมากกว่าองค์สิมาลอีก ก็คือตามพททิกใจ
ตามพททิกใจ นี่เขาจะเป็นนายโจรควาแดง ตอนหลังโดนกวาดจับได้
ทั้งแก๊งเลย ๕๐๐กว่าคน เพชฌฆาตเขาก็ไม่มีปัญญาจะฆ่าแล้ว เยอะ
ขนาดนั้นนะ เพราะว่าโทษประหารชีวิตหมดทั้งแก๊งเลย แก๊งนี้เลวมาก
ตามพททิกใจ ท่านก็เลยอาสาบอกว่า ทางการเขาประกาศว่ามีใคร
อาสาจะฆ่าพวกโจรทั้งหมดนี้ได้บ้าง ต่อให้เป็นโจรด้วยกันก็ตาม จะยก
โทษให้ ไม่มีใครอาสาสักคนหนึ่ง ถามไล่ไปที่ละคน พ่อเจ้าประคุณ
อยู่ท้ายแถวก็เลยอาสา ฟันหัวเพื่อนชชะ๔๔๔ หัวเป็นอย่างน้อย เขาก็เลย
ยกยให้แล้วตั้งเป็นเพชฌฆาต ในเมื่อตั้งเป็นเพชฌฆาตแล้วต้องฆ่า
อีกตั้งห้าหัวละ รับรองว่าเยอะกว่าองค์สิมาลอีก แต่ว่าองค์สิมาลเมื่อท่าน

บวชแล้วตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติกลายเป็นพระอรหันต์ กรรมเก่าทั้งหมด
ก็ถือเป็นอโหสิกรรมไป ไม่สามารถตามทวนท่านได้ ตามพททิกใจก็
เหมือนกัน ถึงเวลาพระสารีบุตรไปสงเคราะห์ จริงๆแล้วท่านเองก็จิตใจ
กลุ้มมากกว่า ฆ่าสัตว์ ฆ่าคนเอาไว้อย่าง สงสัยลงนรกแน่ๆ พระสารีบุตร
ท่านฉลาดกว่า ถามว่า ที่ท่านนะ ทำด้วยความพอใจของตนเองหรือว่า
ใครสั่ง ก็บอกว่า พระราชาสั่ง ในเมื่อพระราชาสั่ง พระสารีบุตรก็บอกว่า
ถ้าหากว่าฉันมีนาอยู่ผืนหนึ่ง เจ้าของนาเขาจ้างเราไปทำนา ถึงเวลาข้าว
เกิดขึ้นมันเป็นของเจ้าของนา หรือของเรา ตามพททิกใจ ก็บอกว่า ก็
ต้องเป็นของเจ้าของนา เพราะว่าตัวเรารับค่าจ้างไปแล้ว พระสารีบุตร
ก็เลยเลยกลับมาว่า ก็ในเมื่อท่านรับจ้างเป็นเพชฌฆาตแล้ว เวลา
ท่านฆ่าคน บาปจะตกกับใคร คิดไม่ทัน ก็เลยคิดว่า บาปตกกับพระราชา
ตัวเองเลยสบายใจ ในเมื่อสบายใจคิดว่าตัวเองไม่มีกรรม พอพระสารีบุตร
เทศน์เข้า จิตส่งไปตามธรรมได้ เป็นพระโสดาบันรอดไปอีก ตกลงว่า
ไม่มีใครที่ไม่เคยทำความผิด แต่ว่าต่อให้ผิดมากมายเพียงไร
ถ้าไม่ใช่ชื่อนัตริยกรรมแล้ว ตั้งหน้าตั้งตาทำดี ถ้าจิตเกาะความดี
จะไปรับผลของความดีก่อน เมื่อรับผลของความดีก่อน ถึงเวลา
แล้วก็หาทางหนีกันเอาเองก็แล้วกัน นำลงใหม่ ไอ้ของเรานี้ไม่ต้อง
ถึงขนาดฆ่ามานับไม่ได้อย่างตามพททิกใจระนะ เอาแต่คน สองคน
ก็ประเภทขี้ขลาดหนีดีฝ่อแล้ว ปัจจุบันมันก็ฆ่าฟลิกลิ้น เยอะแยะ
ประเภทหนีเป็นชิ้นๆ ใส่โลชักโครกบ้าง ฆ่าโบกปูนบ้าง
ถาม : เขามีวิธีการปฏิบัติอย่างไรในการยับยั้งทางครึบผม ?
ตอบ : ยับยั้งทาง เอกสิณ ๑๐ ให้ได้ก่อน พอได้แล้วมันก็แค่ ใช้

ความคล่องตัวในกลืน ๑๐ อธิษฐานเอา หรือ เน้นในวาโยกลืน แต่ไม่ต้องถึงขนาดนั้นก็คุ้ม? อาตมาเคยลองดู มันไม่ใช่ในระยะทางนะ แต่มันเร็วว่าปกติ ตอนนั้นใช้คาถา สัมปจิตจามิ เราเดินก็รู้สึกวาทงมันยาวเท่าเดิม แต่คนเดินตามวิ่งตามไม่ทัน แล้วยิ่งอีกทีหนึ่ง นั้นเขาลองเอามอเตอร์ไซค์ลองใส่ดู ก็ไม่ทัน เราไม่รู้เรื่องอะไรเลย เราก็เดินของเราเอ้อระเหยลอยชายของเราไปอย่างนั้น เขามาบอกทีหลัง ของเราก็ภาวนาไปของเราเรื่อยเปื่อย มันอยากวิ่งตามเองนี่หว่า เอาแค่คาถานี้ก็ได้ เพราะว่าถึงเวลาทำมันก็มีผล เหมือนกับปัญหาใหญ่เหมือนกัน ย่นระยะทางหรือ? สมัยนี้หลวงพ่อสอน ขึ้นรถแล้วหลับไปเลย ลืมตาขึ้นมา ก็ถึงแล้ว

ถาม :

ตอบ : ถ้าหากมองเห็นว่าธรรมดาของเขาเป็นอย่างนั้น มันก็จะไม่เครียดหรอก แต่คราวนี้สภาพจิตของเราที่เครียดเพราะยังรับไม่ได้ ถ้ายอมรับได้ มันจะไม่เป็น เพียงแต่ว่าเราจะความคำว่าธรรมดาเจอใหม่? ธรรมตามันเป็นอย่างนั้นนะ ทำงานกับคนเงี้ยวอย่างนั้น มันต้องมีปัญหาอยู่แล้ว เรื่องของมัน พอปัญหาเกิดขึ้นก็เป็นลูกโซ่ไปเรื่อย

ถาม : เราแก้ตัวเราได้ แต่เราแก้คนอื่นไม่ได้ ?

ตอบ : จริง ๆ ก็คือ แก้ที่ตัว ทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด คนอื่นจะเป็นอย่างไร ช่างมัน ถ้าหากว่าเรามีความยุติธรรม มีสายตาที่ยาวไกล เขาเห็นอยู่แล้วว่าใครผิด

ถาม : เรื่องเกี่ยวกับงาน เทคนิคอะไรพวกเนี่ย มันเป็นเทคนิคเราแก้ไม่ได้ ?

ตอบ : ลองหาใครที่มีความสามารถที่จะแก้ไขตรงจุดนั้นได้เข้ามาช่วยเหลือเราดี ถ้าบ้อทำจริงๆ ก็รายงานขึ้นไป

ถาม : มีคาถาจัดการเจ้านายโหดหรือว่าคนที่สูงกว่าแล้วเขาแบบไม่ค่อยมีเหตุผล ใช้อาภรณ์ ?

ตอบ : เอาอย่างนี้ดีกว่า ไปนั่งท่องคาถาดีกว่าได้สองฝ่าย คือ ตัวเราก็ได้สมาธิด้วย ขณะเดียวกัน ผลของคาถาก็ทำให้เขารักเขาเมตตาเราด้วย แต่ระวังเอาไว้นะ มันติดกับเราผิดปกติเลย ต่อไปมันอาจจะถ่วงงานมาให้เราเยอะกว่าเดิมอีก รักมาก ก็ให้เยอะ คาถาเมตตาของหลวงพ่อนะว่า พระอะระหัง สุคะโต ณะคะวา ณะ เมตตาคจิต ถึงเวลาก่อนไปทำงานก็นึกถึงหน้าเขา ว่าคาถานี้ไปเรื่อยๆ จนใจสบาย เอาซัก ๒๐ นาที ครึ่งชั่วโมง อะไรก็ได้ หรือไม่ก็ระหว่างเดินทางอยู่ก็นึกถึงหน้าเขา แล้วว่าไปเรื่อยๆ แล้วคอยดูจะต่างกันเป็นฟ้ากับดินเลย พระอะระหัง สุคะโต ณะคะวา ณะ เมตตาคจิต จำให้ได้ ว่าไปเรื่อยๆ ตอนแรกจะให้คาถาพวกวักกินนมเสือ หนูกินนมแมว ใช้นั้นมันไม่สนุก ยกเว้นผู้ที่แสวงหาความตื่นเต้น ก็ไม่รู้เหมือนกันว่า กำลังกินๆ อยู่จะโดนมันตบชกหรือเปล่า ฉะนั้น เอาคาถาบทนี้ดีกว่า เพราะมันได้ผลเลย

ถาม : ขออีกทีคะ จำไม่ได้ ?

ตอบ : พระอะระหัง สุคะโต ณะคะวา ณะ เมตตาคจิต คาถาบทนี้ เป็นของหลวงพ่อเข้ม วัดคลองกู่เกิด สมัยหลวงปู่ปาน รุดลงได้ได้มา สมัยนั้นท่านก็ได้คาถาพระบึงเจ๊กโพธิ์โปรดสัตว์มาด้วย เสร็จแล้ว นายประยงค์ ตั้งตรงจิตรเอาไปทำได้ดีผล ร้านขายยาตราใบโพธิ์ของท่านเปิดกิจการจนกระทั่งร่ำรวย หลวงปู่ปานจะต้องการเงินเพื่อการ

ก่อสร้างซึกเท่าไรก็ได้ สมัยกวยเดียว ๒ ขาม ๕ สดางค์ นายประยงค์
สร้างเงินให้หลวงปู่ ๒๐,๐๐๐ บาท เทียบกับเงินสมัยนี้มันเท่าไร ๒
ขาม ๕ สดางค์ ตีอะสมัยนี้อย่างถูกๆ ขามละ ๑๕ บาท ซื่อได้เปลาละ
มันล่อ ๒๐ ไปแล้วมึง เอา ๒๐ ก็ได้ ๒ ขาม เท่ากับ ๕ สดางค์ ก็เท่ากับว่า
๔๐ บาท ๕ สดางค์ ๔๐๐ ก็ ๕๐ สดางค์ บาทหนึ่ง เท่ากับ ๔ ร้อย
พันบาท ๔ แสน หมื่นบาท ๔ ล้าน ต้องสร้างเงินให้หลวงปู่ทีหนึ่ง ๑๖
ล้าน เขารวยได้ขนาดนั้น เอาใหม่ มีเงินสร้างเอาไว้ใช้ที ๑๖ ล้าน
ตั้งใจจริงๆ ทุกอย่างมีผลจริง คาถามันสำหรับสำหรับคนจริงเท่านั้น
ขอให้ทำจริง ๆ แล้วจะมีผล ส่วนใหญ่มันทำๆ ทั้งๆ ไม่เอาจริงเอาจริง
คาถาบทไหนที่เอาตามออกไป แปลว่าใช้ได้ผลด้วยตัวเองมาแล้ว
สมัยก่อนหัดภาวนาใหม่ๆ มันคัน อยากมีฤทธิ์มีเดช มีอะไร หลวงพ่อท่าน
รู้จัก ท่านก็ให้คาถาไป เอาบทนี้ไปทำๆ มันจะมีผลอย่างนี้ๆ นะลูก
ภาวนาวันหนึ่งไม่ต่ำกว่า ๓๐ นาทีนะ แล้วอย่าลืมนะเว้ย สดลต้อง
บริสุทธิ์ ไม่งั้นไม่ได้ผล กว่าเจ้ารู้ท่านหลอกให้เราปฏิบัติอะเต็มๆ ไปแล้ว
พอได้ผลก็วิ่งหน้าบาน ท่านเอออๆ ดิจ ลูก เดี่ยวเอาบทนี้ไปนะ บทนี้มีผล
อย่างนี้ๆ โดนอีก ว่าไปเรื่อย จนกระทั่งมาถึงปัจจุบันนี้ นึก
ไม่ออกว่าสิ่งที่มีมันเกิดขึ้น เกิดขึ้นเพราะอะไร ? เกิดขึ้นเพราะว่า
กำลังของสมาธิ กำลังของคาถา หรือว่าพระท่านสงเคราะห์ หรือ
อะไรไม่รู้มันคล่องตัวลักษณะเหมือนว่า ต้องการอะไรได้อย่างนั้น
จนตอนนี้บอกไม่ถูก แยกไม่ออกแล้วมันเกิดเพราะอะไรกันแน่
สมัยใหม่ๆ ยังแยกออก

ถาม :

ตอบ : สมายังดีเท่าไร จะได้ผลมากเท่านั้น เพราะฉะนั้นถ้า
ถามว่าขึ้นกับคนสวดหรือเปล่า? ขึ้นร้อยเปอร์เซ็นต์เลย

ถาม :

ตอบ : พื้นฐานต้องมีอยู่แล้ว เรื่องของศีล สมาธิ ถ้าจัดการกับเจ้านาย
ไม่ถึงตาย ถือว่าไม่ผิดศีล เจ้านายนี้ น้อยคนที่จะยอมรับว่า ความผิด
พลาดเป็นของตัวเอง ส่วนใหญ่มีลูกน้องให้ มันก็ยึดให้ยื่นแต่ เอาตัวรอด
ไว้ก่อน บุคคลที่ทำอนันตริยกรรมชาตินี้คือกบฏเวียงจันทน์แน่นอน

ถาม : พระโมคคัลลาน์...?

ตอบ : พระโมคคัลลาน์ ท่านเคยๆ ทำ แล้วท่านก็รับกรรมไปเรียบร้อย
แล้ว แต่ว่าเศษกรรมที่เหลือ เงินต้นนะจ่ายไปแล้ว เศษกรรมที่เหลือมัน
ตามมาในชาติปัจจุบันนี้ ทำให้ท่านต้องโดนทุบจนกระทั่งว่า กระดุกปน
เท่าเม็ดข้าวสาร อรรถกถาเขาเปรียบไว้ว่า ถ้าจับใบหูนี้ กระดุกทั้งหมด
ก็จะไปกองที่ปลายเท้า ถ้าจับปลายเท้ากระดุกทั้งหมดก็จะมากองด้าน
ศีรษะ ละเอียดได้ขนาดนั้น นั่นแค่เศษกรรม แต่ว่าตัวมันจริงๆ ลงอเวจี
ฆ่าพ่อ หนึ่ง ฆ่าแม่ หนึ่ง ฆ่าพระอรหันต์ หนึ่ง ทำร้ายพระพุทธเจ้าถึง
หือพระโลหิต หนึ่ง ทำสังฆเภท คือ ยุสงฆ์ให้แตกกัน ความจริง
ทำร้ายพระพุทธเจ้า ทำอย่างไรก็ไม่หนักหนาเกินกว่านั้นอยู่แล้ว
เพราะฉะนั้น โทษก็เลยกลายเป็นทำร้ายพระพุทธเจ้า อย่างเก่งก็ได้แค่
หือเลือด แต่ว่าความที่เจตนาทำร้ายต่อพระพุทธเจ้า โทษก็เลย
กลายเป็น อนันตริยกรรม ลงอเวจี แน่นอน

ถาม : แต่ว่าก็ยังมีโอกาสที่จะเข้าพระนิพพาน ?

ตอบ : มี แต่ว่าต้องพ้นจากชาตินั้นแล้ว หลุดขึ้นมาได้เมื่อไหร่ก็เป็น

อันว่าได้ ทำชั่วเอาไว้เยอะ ถ้าลงเวจีเป็นพื้น ต่อไป ชุมอื่นๆ มันก็เก็บไปเรื่อยแหละ กว่าเงินต้นจะหมดเดี่ยวยอดเบียดตามมาก็

ถาม : แล้วพระเทวทัตล่ะคะ ?

ตอบ : พระเทวทัตนี้ สองอย่างรวมกัน คือว่าทำร้ายพระพุทธรเจ้าถึงหื้อพระโลหิตอย่างหนึ่ง จริงๆตั้งใจจะฆ่าให้ตาย แต่ฆ่าไม่สำเร็จ ไม่ว่าจะ เป็นเอาช้างนาฬาคีรีมากรอกเหล้าให้เมา แล้วไล่ไปไล่ชนพระพุทธรเจ้าก็ได้ จัดนายขมังธนูไปยิงพระพุทธรเจ้าก็ไม่สำเร็จ ตัวเองก็เลยขึ้นไปบนเขาคิชฌกูฏ กลิ้งหินลงมาจะทับพระพุทธรเจ้า ก็ไม่สำเร็จอีก แล้วอีกอย่างก็คือยุสงฆ์ให้แตกกันกลายเป็นสองฝ่าย ตั้งใจว่าจะชิงอำนาจการปกครองสังฆมณฑลไปจากพระพุทธรเจ้าท่าน ในเมื่อทำให้สงฆ์แตกกัน ก็เป็น อนันตริยกรรมอย่างหนึ่ง ทำร้ายพระพุทธรเจ้าถึงหื้อพระโลหิตก็เป็น อนันตริกรรมอย่างหนึ่ง แต่ว่า พระเทวทัต ก่อนที่จะโดนธรณีสูบมิดไป ทั้งตัวได้ตั้งใจขอขมาพระรัตนตรัย โทษก็เลยน้อยหน่อย กลายเป็นว่าลงเวจีแค่ประมาณสิ้นอายุศาสนานี้ เท่านั้น คือราวๆ ๕,๐๐๐ ปีกับอีกหน่อยหนึ่ง เพราะว่าก่อนพระพุทธรเจ้า จะปรินิพพาน ก็เลยบวชเข้าไปอีกหน่อยหนึ่ง เสร็จแล้วขึ้นมาจะเป็น พระปัจเจกพุทธเจ้า บุญเก่าท่านก็ทำไว้เยอะ

ถาม : แต่ว่าเป็นพระพุทธรเจ้าได้ไหมคะ หรือว่าเป็นแค่พระปัจเจกฯ ?

ตอบ : พระเทวทัตนะเธอ ท่านตั้งใจไว้อย่างนั้น พระปัจเจกพุทธเจ้า มีความสามารถเหมือนพระพุทธรเจ้าทุกอย่าง ขาดแต่สัพพัญญุตญาณอย่างเดียว แล้วก็ไม่อยากสอนใครให้เข้าถึงมรรคผล ยกเว้นบุคคลใดมีวิสัยจะได้มรรคผล ในลักษณะเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า

เหมือนกัน ท่านก็จะสอนเขา ถ้าสำหรับประชาชนทั่วๆ ไป ท่านสอนแค่ ทาน ศีล ภavana ขึ้นต้นเท่านั้น ไม่สอนให้ถึงมรรคผล บังเอิญแปลว่า รู้เฉพาะตัว คือชี้สังขย แต่ไม่ยกสอนใคร ชี้สังขย ก็เลยอยาก จะรู้ให้ครบ จริงๆโอกาสที่คนจะทำอนันตริกรรมมันยาก คนฆ่าพ่อ ฆ่าแม่ได้ นี่มันโหดน่าดูเลย แล้วพระอรหันต์ท่านทรงความดีขนาดนั้นนะ

ถาม : อย่างคนที่เมียฆ่าแล้วฆ่าพ่อ แม่เป็นอะไรไหมคะ ?

ตอบ : เป็นจะ เขาไม่ได้ตามว่าคุณแม่หรือเปล่า ? แต่เขาดูว่า คุณทำ หรือเปล่า? เสร็จแหงๆ เลย

ถาม :

ตอบ : จริงๆ สังฆเภทก็คือสงฆ์แยกกัน ประเภทว่าถ้าหากว่าวัดเดียวกันแยกกันทำสังฆกรรมคนละโบสถ์ นั่น ชัวร์เลย สังฆเภทเนี่ย สังฆะ เภทะ ความแตกแยกในหมู่สงฆ์

ถาม : อ้าว แล้วถ้าเกิดพระพวกนั้นที่บวชเข้ามาไม่ใช่ พระแท้ละครับ ขาดจากความเป็นพระไปหมดแล้วละ ?

ตอบ : ขาดตั้งแต่แรกแล้ว โทษอันนี้ก็มี แต่ถ้าหากว่าเจตนาร้าย มันก็จะต้องโดนเหมือนกัน

ถาม : อ้อ เจตนาเป็นตัวตั้ง ?

ตอบ : ตัวท่านไม่ใช่พระ แต่สิ่งที่ทำก็คือโทษของเวจีเขา เป็นอนันตริยกรรม

ถาม : หนึ่งกับนี้จะนับกันอย่างไรครับ ?

ตอบ : ก็อรธกถาถึงได้เปรียบว่า เป็นภูเขาหินล้วน กว้างหนึ่งโยชน์ หนาหนึ่งโยชน์ ยาวหนึ่งโยชน์ ร้อยปี เทวดาเอาผ้าเนื้ออ่อนเหมือนสำลี

รูปที่ 21

มาบัดที่หนึ่ง ร้อยปีมาบัดที่ สิกเสมอพันเมื่อไร ก็ได้กับ

ถาม : เวลาตอเวจีที่หนึ่งพระพุทธรเจ้าไม่ตรัสรู้ไปแบบ... ?

ตอบ : ก็ถึงได้บอกไว้ว่า ถ้าหากว่าในช่วงนั้นะ ถ้าใครขึ้นข้างบนได้ ถือว่า เสงที่สุด เพราะว่าพระพุทธรเจ้ายังเหลืออีกตั้ง ๖ องค์ติดๆกัน แต่ขณะเดียวกันใครลงข้างล่างก็ช่วยที่สุด ช่วยตรงที่ว่า พระพุทธรเจ้าไปจะจนหมดทั้ง ๖ องค์แล้ว ยังไม่โผล่ขึ้นมาเลย ตกลงจะเอาเฮง หรือเอาชวยดี

ถาม : แล้วมันมีความดีพิเศษอะไรหรือเปล่าครับ ทำไมกับนี่ถึงได้เยอะอย่างนี้ ?

ตอบ : คือมันฟลุคนะ ปกติแล้วจะมี สารกับมีพระพุทธรเจ้า ๑ องค์ มันทกับ มีพระพุทธรเจ้า ๒ องค์ วรรกับมีพระพุทธรเจ้า ๓ องค์ สารมณฑกับ มี ๔ องค์ กัทกับ มี ๕ องค์ เต็มที่ก็แค่นี้ ไม่เกินนี้ มึงเอิญนี่เป็น กัทกับ ๒ กับติดกัน รวยเป็นน้ำเลย อย่างว่าบางช่วงที่ผ่านมา ระหว่าง กับหนึ่งที่มีพระพุทธรเจ้า บางทีเว็นไป อสงไขยกับ กว่า จะมีมาอีกองค์หนึ่ง ห่างกันถึงขนาดนั้น

ถาม : จริงๆถ้าขึ้นข้างบนช่วงนี้ ก็ถือว่าโชคที่สุดๆ ?

ตอบ : โชคดีสุดๆ เลย เพราะ ๒ กับติดกันนะ ๒ กับไม่ใช่น้อยๆ นะ ๒ กับ ๑๐ องค์

ถาม : แล้วหลังๆนี้ พระโพธิสัตว์ท่านเยอะขึ้นๆ มากๆ หรือเปล่าครับ ผมรู้สึกว่าคุณศาสนาเหมือนกันว่า พอพระพุทธรเจ้าท่านมีเยอะขึ้นๆ คนที่ปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ก็เยอะขึ้นๆ มันจะทำให้แบบถึงเวลา พระโพธิสัตว์บารมีเต็มจะมาแบบอตุรุๆ กัน ?

ตอบ : อย่างนั้นคนที่บารมีเต็มก็ต้องรีบมาอดกันด้วย ไม่อย่างนั้นก็

คงเหมือนเดิม นานๆ โผล่ที

ถาม : จริงๆถ้าฟังอย่างนี้ แสดงว่ามันไม่มีจุดจบเลยนะชีวิตที่เกิดใหม่เนี่ย ?

ตอบ : ก็ดันทะเลงเกิดมาแล้ว จุดจบนะมี เพียงแต่มันจะทำหรือเปล่า หลุดพ้นได้ก็เป็นอันว่าจบ หลุดพ้นไม่ได้ก็เวียนตายเวียนเกิด ทุกข์โศกเวรภัยกันต่อไป

ถาม : แต่จริงๆก็พูดยาก เคยมีคนถามผมว่า ทำไมไม่เปิดโลกให้เห็นกันจะๆไปเลย ว่า นรกอย่างนั้นะ สวรรค์อย่างนี้ จะได้เห็นกันแล้วจะได้อะไร จะได้อะไรมา ?

ตอบ : เขาใช้คำว่า มันเกินกฎของกรรม ที่มันเกินกฎของกรรม เพราะว่า ทุกอย่างให้เป็นจิตแต่เขากระทำ ไม่ใช่เกิดจากการโดนชักจูงหรือว่าข่มขู่กัน เอาเป็นอันว่าถึงเวลาคุณเป็นแล้ว ก็เปิดให้มันมันนานๆ หน่อยแล้วกัน ส่วนใหญ่ก็เปิดแค่แวบเดียว ตอนเสด็จลง

ถาม : ผมเข้าใจแล้วครับ พอมันไม่ใช่จิตแท้ มันก็ๆ จะแค่ช่วงนั้น พอถึงเวลาที่มีมันผ่านไปมันก็ลืม ?

ตอบ : ดีไม่ตี มันก็เลวเหมือนเดิม มันไม่ใช่ทำดี เพราะเกิดจากจิตใจที่แท้จริง มันกลายเป็นฝันทำซะแล้ว

ถาม : เรื่องสีของพระนิพพาน ฟังจากท่านเล่ามานี้ จริงๆ แล้ว เป็นสีแก้วหรือสีแก้วผสมทอง ?

ตอบ : คุณชอบแบบไหน จะมีแบบนั้น เพราะว่าถึงตอนนั้นแล้วพระนิพพานมันถึงพร้อมทุกอย่าง ต้องการอะไรสิ่งนั้นจะมา คราวนี้หลวงพ่อบานชอบในลักษณะแก้วแกมกาญจน์ คือ แก้วผสมทอง

รูปที่ 22

ถึงเวลาสี่ก็ออกในลักษณะนั้น แต่ว่าคำว่านิพพานมันพูดยาก ถ้าในสายตา มนุษย์เหมือนเห็นลมเป็นตัว มองเห็นไหมละ...ลม ? แต่ว่าเป็นลมที่ แพรวพราวมากเลย ระเบียบะยับมีประกายมีสีสนอะไรทุกอย่าง คำว่า นิพพานอธิบายเป็นภาษามนุษย์คงไม่รู้เรื่องหรอก ไปสัมผัสเอาเองแล้วกัน อย่างคุณให้ความสนใจอยู่แล้ว กำลังใจทำถึงเมื่อไรดีไม่ตีมันไปเองเลย

ถาม : แล้วอย่างอารมณ์ดีตรึงกายนี้ ติดตอนไหน หรือว่าติดทุก ตอนครับ ?
ตอบ : คือจริงๆ ต้องรู้สึกเสมอว่าร่างกายไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา ถึงจะเรียกว่าตรึงกาย แต่ว่าการปฏิบัติมันก็มีวิชฌมณะวิมุตติ คือ หลุดพ้นด้วยความซบไว้ แต่ทั้งหวั่นวิมุตติ คือหลุดพ้นด้วยวิปัสสนา ญาณนั้นๆ มันสำคัญตรงสมุทเทจวิมุตติ หลุดพ้นโดยเด็ดขาดเลย เพราะฉะนั้นที่บอกว่า ตัด ๆ ตัดยังงี้ ? รู้ตัวอยู่ตลอดเวลาว่ามัน ไม่ใช่เรา เราไม่คิดจะรักใคร่โยตี ทรงอารมณ์นี้เป็นปกติเป็นเอกัค คตารมณ์ ก็คงเป็นสมุทเทจวิมุตติไปเลย ตัดโดยเด็ดขาดและสิ้นเชิง ไม่มีมีการกำเริบใหม่อีก

ถาม : อย่างที่เราคิดว่าเราไปตัดก็เลอสอย่างนั้นอย่างนี้ มันจำเอาไซ้ ใหมครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นสัญญา มันก็แค่จำ เหมือนยังกับว่าจำไปตอบ อย่างเช่น รู้ว่าต้องตอบอย่างนี้ ครูถึงบอกว่าถูก กลัวเสียฟอร์มก็เลย ตอบไปตามนั้น แต่จริงๆ แล้วใจยังไม่ยอมรับ ถ้าใจยอมรับจริงๆ อย่างเช่นว่ากำลังใจอยู่เสมอว่าร่างกายไม่ใช่ของเรา พอไป เห็นร่างกายคนอื่น ก็เห็นว่านั่นไม่ใช่ของเขา และไม่ใช่ของเราด้วย

มันก็จะไม่เกิดความอยากได้ใครดีในร่างกายของคนอื่นเขา จะเป็น ปัญญาที่ยอมรับ แต่ถ้าสัญญาที่แค่จำได้

ถาม : อย่างสมมติว่าเราได้ยินคำพูดบางคำพูด เมื่ออยู่ในหัวอย่างนี้ เราจะรู้ได้ยังไงครับว่าคิดไปเองหรือได้ยินเสียงจริงๆ ?

ตอบ : มันมีเรื่องที่เราพิสูจน์ในระยะสั้นๆ อย่างเช่นว่า หวยออกเลขนั้นนะ ลองจำไปดู ไม่ต้องไปเล่นนะ จำไปดู ถ้าเกิดออกตามนั้นก็ให้จำให้ได้ ว่าตอนนั้นเราวางอารมณ์แบบไหน? แล้วลักษณะของเสียงมายังไง? มันถึงถูกต้อง แล้วจำขึ้นตอนเอาไว้ ต่อไปถ้ามาอย่างนั้น ก็พิสูจน์อีก ถ้าถูกอีกก็พยายามจำไว้ พอจำได้มันคงว่าเราวางอารมณ์ใจแบบนี้ ลักษณะสุมเสียงแบบนี้ แล้วเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ต่อไปถ้ามาก็โอเค แต่ว่าจริงๆ แล้ว เขาไม่ให้เชื่อทีเดียว

ถาม : ถ้าหากว่าเกี่ยวกับการปฏิบัติอย่างนี้ ก็คือต้องรอดูไปก่อน ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นการแนะนำเกี่ยวกับกองกรรมฐานที่เราปฏิบัติ แล้วเห็นว่าทำตามแล้วจะมีผลก็ลองดู แต่ถ้าเห็นว่าเราทำกรรมฐาน อยู่กองหนึ่ง ชวนไปทำอีกกองหนึ่ง อย่าไปสนใจ เป็นการดึงให้สมาธิ ของเราเสีย

ถาม : สมมติว่า ได้ยินว่าชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ?

ตอบ : เรื่องที่เกี่ยวกับมรรคผลนิพพาน เสียงที่มาทำนายห้าม เชื่อเด็ดขาด รับทราบไว้ด้วยความเคารพ แต่ไม่ต้องไปสนใจ เพราะ ว่าถ้าหากว่าเราไปได้จริง เรารับรู้แล้วเราตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ เพื่อ ฝึกให้ได้อย่างนั้นจริงก็แค่เสมอตัว แต่ถ้าเรายังไปไม่ได้จริง ถึง เวลารับรู้แล้วเกิดความประมาท นอนตีฟุ้งเจๆ ชาตินี้เราไป

ได้แน่ **ชาตินี้** คุณขาดทุนยับเยินเลย เพราะฉะนั้นถ้าเป็นคำทำนายเกี่ยวกับเรื่องมรรคเรื่องผลไม่ต้องไปใส่ใจ ยกเว้นพระพุทธรูปเจ้าเสด็จมาชัดแจ่มแจ่มใสเลย แต่ว่าลักษณะนั้นของท่านก่อนที่จะท่านจะพยากรณ์เรา ท่านก็ต้องมาสอนเราอยู่ระยะหนึ่งแล้ว

ถาม : ท่านมาสอนเลยหรือครับ ?

ตอบ : จะว่าท่านมาเลย จริงๆ แล้วท่านก็อยู่บนนิพพาน ที่เห็นเป็นองค์ท่าน ภาษาพระเรียกว่า **ฉัพพรรณรังสี** แต่ว่ามาปรากฏเฉพาะหน้าเหมือนกับท่านมาเอง คือในความเป็นทิพย์ท่านสามารถที่จะแบ่งการทำงานออกไปเป็นหมื่นเป็นแสนได้พร้อมกัน อาจโปรดคนเป็นแสนๆ คนเป็นแสนๆ ที่ได้พร้อมกันได้อ่องค์จริงของท่านอยู่ในนิพพานโน้น ขอให้เป็นอย่างที่ได้เห็น จะเป็นองค์จริงหรือเป็นฉัพพรรณรังสีก็ได้เห็นและสำคัญไม่ได้เห็นนั่นสิ

ถาม : เรื่องของสงคราม คนจะตายกันหมด ?

ตอบ : มันไม่หมดหรอก ถ้าตามพยากรณ์ของพระพุทธเจ้า ก็ตายไปฝ่ายละครึ่งใช้ไหม ?

ถาม : แล้วจะหากันกันได้ไหม ?

ตอบ : ข้าวแกงจานละ ๑๐๐ คงพอซื้อได้มั้ง (หัวเราะ) บ้านเราถ้าไม่ค้าขายเพลินจะสบาย ถ้าขายเพลินใครสั่งก็จะส่งตะบัน เดียวก็มาเคี้ยวสตาจ้กแทน

ถาม : ก็คือว่า เราไม่ต้องไปวิตก ?

ตอบ : ไม่ต้องวิตกกังวลหรอก **กัมมัชสะ โภมิท กัมมะ ทายาทิ** ทำกรรมไว้ดี ยิ่งๆ มันก็ต้องมีกิน

ถาม : แล้วระบบเศรษฐกิจโลกนี้จะล่มสลายไหมครับ ?

ตอบ : อย่างน้อยๆ ทางบ้านเรายังพอทำมาค้าขายได้ เรียกเศรษฐกิจโลกไม่ได้หรอก **บอกได้อย่างเดียวว่าต่อไปเอเชียจะเป็นผู้นำ** เรื่องนี้ให้ฟังช้านเลยตายไปพักหนึ่ง

ถาม : คือยังไม่ถึงขั้นที่ต้องเลิกใช้เงินตรา ?

ตอบ : มันยังต้องใช้ ไม่ใช่แล้วจะกำหนดอัตราแลกเปลี่ยนทางเศรษฐกิจยังไงล่ะ? เอาแบบสมัยก่อนไหมล่ะ? คุณเอาของนี้มา ผมเอาของนี้ไป แลกกัน ของอะไรที่มันเคยใช้แล้วมันทำความสะดวกให้ เขาก็ไม่เลิกหรอก

ถาม : มีเท่านี้ครับ ความสงสัยมันเริ่มลดลง ?

ตอบ : จำไว้ว่าให้ทำ อย่าไปเที่ยวถาม ถ้าถามแล้วไปยึดถือคำตอบเป็นประมาธ เขาเรียกว่าเป็นอุปาทานด้วย ทำแล้วเกิดปัญหา แล้วมาถาม มันจะดี เพราะแก้ไขได้ตรงจิตตรงใจ ถ้าหากว่าถามแล้วเอาไปทำ แล้วมันฟังช้านหลายเรื่อง เรื่องแรกคือ เอ...ทำไม่มันไม่เหมือนเขา แต่ละคนจิตนิสัยต่างกัน จะให้เหมือนกันไม่ได้ แล้วอีกอย่างหนึ่งสถานที่ที่ไป ถ้าเป็นสถานที่เดียวกันแต่คนละจุด มันก็ต่างกันอีก อย่างนี้ เพราะฉะนั้นทำแล้วค่อยถาม ปลอดภัยที่สุด

ถาม :

ตอบ : เมื่อกี้ไปกราบหลวงพ่อบุญเดิม ท่านบอกว่า **เรียนบาลีอย่าทิ้งสมาธิเป็นอันขาด** ทั้งเมื่อไรมันจะท้อแล้วจะเลิกเองง่าย ๆ เพราะว่าวันแรกที่เป็ดบาลี มีพระเรียนอยู่ ๑๖ องค์ มาถึงวันนี้เหลืออยู่ ๕ องค์เท่านั้น คือยังสอบก็ยังกำลังใจเสีย ตอนแรกถ้าเราเรียนไม่ดี

เขาก็เสียกำลังใจ เขาจะบอกว่าอาจารย์เล็ก ยังเรียนได้แค่นั้นเอง แล้วจะเอาอะไรกับเขา คราวนี้พอเราเรียนดีขึ้นมา เขาก็หมดกำลังใจอีก เลยไม่รู้จะเอาอย่างไรกัน เพราะว่าสอบผ่านไปสองครั้ง เพราะว่าไม่คุ้นชินกับภาษาบาลีก็เลยตกจุดบ้าง ภาษาบาลีนี้จุดหนึ่งตัดคะแนนหนึ่ง เกินจุดหนึ่งตัดคะแนนหนึ่ง ขาดคำก็เก็บคะแนนหนึ่ง เกินคำก็เก็บคะแนนหนึ่ง สอบครั้งแรกโดนเก็บไปสองคะแนน เสียประวัติหมดเลย เพราะระยะหลังๆ ๒๐ กว่าปีที่ผ่านมา สอบครั้งใดก็ต้องได้คะแนนเต็ม คราวนี้ก็มาครั้งสุดท้ายที่สอบไปก็สิ้นเดือน ครั้งนั้นได้เต็ม เล่นเอาอาจารย์บ่นอบลเลย หาเก็บยาก เก็บเย็นจริง มีใครบ้างหาทำได้ขนาดนี้ ก็เลยกลายเป็นว่าเราเรียนไม่ได้ ลูกศิษย์ก็หมดกำลังใจ เราเรียนดีลูกศิษย์ก็หมดกำลังใจ เมื่อไปกราบหลวงพ่อบุญรอด ก็กราบเรียนท่านเรื่องนี้ ท่านถึงได้บอกเรา เรื่องของการเรียนบาลีนั้นอย่าพึ่งสมาธิ ถ้าพึ่งสมาธิกำลังใจมันไม่มั่นคง ถ้ากำลังใจไม่มั่นคง มันอาจตกใจเองง่าย ไม่ยอมเรียนต่อกัน คราวนี้จากที่สังเกตกัน อย่างท่านเอกิตี ตัวอาตมาก็ดี รูปแบบเข้าข้างตัวเองว่า คนที่สมาธิดีสอบได้คะแนนดี อย่างคราวที่แล้วอาตมาสอบได้ ๗๐ ท่านเอได้ ๖๙ พลาดไปคำเดียว คือเขาห้ามพลาดเด็ดขาดเลย ก็คืออยู่อย่าง คือทำให้เราชอบชอบขึ้น อะไรต่อมิอะไรต้องมีใครตรวจการทานขาดไม่ได้ เกินไม่ได้ เลยกกลายเป็นเรื่องหนักในความรู้สึกของคนอื่น ท่านมหาปริชา ท่านก็พยายามที่จะยกตัวอย่าง ดูอย่างอาจารย์เล็กสิ อายุท่านก็มากที่สุด งานท่านก็เยอะที่สุด เข้าต้องสอน บ่ายต้องเรียน ทำได้ขนาดนี้ แล้วพวกคุณไม่พยายามหรือ? กลายเป็นว่ายิ่งยกตัวอย่าง เขาก็ยิ่งผ่อไปเรื่อย เรื่องของการเรียน ถ้าเราทั้งมันจะต่อไม่ติด โดยเฉพาะบาลีนี้ เขามั้งคับ

ให้ท่อง เหตุที่บังคับให้ท่องเพราะว่าปริยญ ๑-๒ จะเป็นพื้นฐานไปถึง ๕ เลย แบบทั้งหมดที่เขาให้ท่อง จะเอาไปใช้ตั้งแต่เริ่มแปลไปยันปริยญ ๕ เลย ถ้าท่องแบบไม่ได้ ต่อไปมันก็จะไม่รอด คราวนี้จากที่สังเกตที่ผ่านมา พระอื่นถ้าหากว่าท่านไม่ท่อง เวลาอธิบาย ท่านก็ไม่เข้าใจ อีกอย่างหนึ่ง พอว่าตอนนี้ไม่ท่อง ตอนหน้ามาก็ไม่ท่อง ก็กลายเป็น दिनพอกหากหมูไปเรื่อย ๆ แล้วก็หมดกำลังใจ ก็เลยมาดูว่าเรื่องของฉันทะ อิทธิบาท ๔ พระพุทธเจ้าบอกว่าเป็นเรื่องทำให้สำเร็จทุกอย่าง ฉันทะความพอใจของท่านไม่เต็มร้อย วิริยะความเพียรท่านก็ไม่เต็ม จิตตะเรื่องบังคับมันไม่มี วิมังสาการใคร่ตรงทบทวนไม่มี สอนนักเรียนในคอนเข้า ถามว่าเมื่อว่าที่สอนนั้น เป็นยังไง? คือเขาเข้าห้องเรียนโดยไม่ได้อ่านทวนของเก่าเลย สอนแล้วก็แล้วกัน เข้าหูซ้ายทะลุหูขวาไปเรื่อย คราวนี้ของเราไม่อยากจะให้เป็นอย่างนั้นก็พยายามท่อง พยายามนำ พยายามทำให้ดูเป็นตัวอย่าง เพราะว่าจริงๆ แล้วไม่ได้ตั้งใจคิดจะเรียน ตั้งแต่พรรษาที่ ๔ สอบนักธรรมเอกได้ เพราะว่าเว้นไปพรรษาหนึ่ง เพราะว่ามัวแต่ไปเฝ้าใช้หลวงปู่มหาอำพันอยู่ ไม่มีเวลาไปสอบ พรรษาที่ ๔ สอบนักธรรมเอกได้ หลวงพ่อบอกว่า แกจะไปเรียนต่อไหม ถ้าจะไปเรียนต่อข้าจะส่งไปให้เรียนที่กรุงเทพฯ คือว่าวัดที่ท่านรู้จักมันมีเยอะ สำนักเรียนต่างๆมีเยอะ ก็กราบเรียนหลวงพ่อบอกว่า ผมคงไปไกลหลวงพ่อบอกไม่ได้หรอกครับ ไกลเมื่อไรก็แล้วเมื่อนั้น ท่านก็เลยบอกว่าตามใจแก คราวนี้พอย้ายจากวัดท่าซุงไปอยู่ที่วัดท่ามะขามท่านเจ้าคุณก็จะให้เรียน ในช่วงที่ระหว่างให้ย้าย ท่านเจ้าคุณราชปรีย์ดีโมลี ซึ่งก่อนหน้านั้น

อยู่วัดชนะสงคราม เป็นลูกศิษย์ของวัดชนะสงครามด้วย เป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อด้าย ก็พยายามลากตัวไปให้เรียน ไปถึงที่สถาบันมาตีศึกษาพุทธโฆสโน้น ก็เห็นว่าเวลาเรียนนั้นมันต้องทุ่มเทจริงๆ ของเรางานมันเยอะ ก็เลยปฏิเสธท่านไป ไปถึงเมืองกาญจนบุรีที่วัดท่ามะขาม ท่านเจ้าคุณก็จะให้เรียนก็ปฏิเสธท่านไปเรื่อยๆ มาระยะหลังนี้ท่านบังคับให้เรียนก็ส่งลูกศิษย์ไปเรียนบ้าง จนกระทั่งวาระสุดท้าย ย้ายมาวัดท่าขุน ท่านขอให้เจ้าอาวาสไปเรียน โดยให้เราทำหน้าที่แทนเจ้าอาวาสก็ขี้ขลาด ท่านก็เลยใช้วิธีว่า ในเมื่อคุณไม่ยอมไปโรงเรียน ผมก็เลยยกโรงเรียนมาให้คุณ เอาโรงเรียนมาขังไว้ในวัดเลย คราวนี้ก็เลยกลายเป็นว่า เราเองอยู่ในฐานะผู้นำกลายๆ เพราะว่าอาจารย์สมพงษ์เจ้าอาวาสก็ลูกศิษย์ ท่านมหาปริวิชาที่มาสอนก็ลูกศิษย์กลายเป็นอาจารย์เขา ถ้าเป็นอาจารย์แล้วทำไมดี อย่างที่ว่ามันจะมันจะอย่างว่าขนาดอาจารย์เล็กยังเรียนห่วยแตกเลย แล้วเอาดีกับมันแค่ไหน เลยพยายามทำให้มันดี พอทำให้ดี ความเคยชินที่ว่าถ้าทำอะไรก็ต้องทุ่มเทไปเลย ทุ่มเทในลักษณะที่ว่าเรามีวันนี้วันเดียวพรุ่งนี้ไม่มี เพราะฉะนั้นทำวันนี้ดีที่สุด ผลเป็นอย่างไรช่างมัน ปรากฏว่าผลมันออกมาดี คนที่ไม่มีความตั้งใจไม่ทัน ปรากฏว่าเดี๋ยวเขาจะทิ้งไปเรื่อย พอไปกราบเรียนหลวงพ่อด้ายท่านพูดถึงเรื่องสมาธิเห็นชัดเลย ชัดมาก ชัดตรงจุดที่ว่า พระที่เรียนดีส่วนใหญ่จะเอาสมาธิเข้าว่า องค์อื่น ๆ เท่าที่สังเกตดู องค์ไหนถ้าสนใจทำสมาธิเป็นปกติ องค์นั้นท่านจะเรียนได้อยู่ในระดับดี คราวนี้มันก็จะมีส่วนพวก บางพวกที่อยู่ในลักษณะแหกคอก เพราะว่าครูจะจับผิดละเอียดมาก

เขาก็เลยเปลี่ยนไปจับผิดครูบ้าง สนุกสนานกันใหญ่ สักวันจะโดนครูขำขำกบาลด้วยแปรงลบกระดานเอา ยังไม่รู้ว่าจะไปได้เท่าไร เพราะว่าอายุมากแล้ว ก็กะให้เวลา ๕ ปี อายุขึ้นเลข ๕ เรียนไม่ไหวแล้วก็เลิก ๕ ปี ได้แค่ไหนเอาแค่นั้น แต่ว่าท่านมหาพยายามให้กำลังใจบอกว่าระดับอาจารย์สอบเมื่อไรได้เมื่อนั้นแหละ แต่คราวนี้ขึ้นกับว่าเราจะรักษาระดับไว้ได้ไหม อย่างภาณิตจินบอก ขึ้นสูงไม่ลำบาก รักษาระดับจึงยากเย็น ถอยหลังเมื่อไรลูกศิษย์มันโหดแล้วโดยวิสัยตัวเองขึ้นหน้าตาย ถอยหลังตาย จะขึ้นหน้าอย่างเดียว ขึ้นหน้าไปตายเขายังขมว่ากล้า ถอยหลังมาตายเขาว่าขี้ขลาด นิสัยอย่างนี้อาจไปใช้ได้ในเจริญแนวๆ ไปกราบหลวงพ่อด้าย พอดีออกมาที่วัดเขาจะมีคติดธรรมของสมเด็จพระสังฆราชอยู่ ญาโณทัมมหาเถระ เขาติดเอาไว้ว่า ถ้าหากว่าบุคคลยังเกิดแก่เจ็บตายอยู่ บุญเป็นเรื่องสำคัญที่สุดต้องชวนชวชวยทำบุญให้มาก ชัดไหม? ถ้ายังเกิดแก่เจ็บตายอยู่ก็แปลว่าเรื่องของบุญของบาปยังให้ผลเราเต็มที่ ในเมื่อเรื่องของบุญของบาปให้ผลเราเต็มที่ ก็ต้องชวนชวชวยในสิ่งที่มันเป็นบุญก่อนเพื่อที่จะได้รับแต่ผลที่ดี

เดี๋ยวนี้สายตายแล้ว พอความชรามาเยือน มีดีอยู่อย่างเดียวคือ ดีที่ได้แก่ นอกจากนั้นไม่ดีสักอย่าง

ถาม : การท่องหนังสือธรรมะ มันเครียดไหมครับ ?

ตอบ : ใหม่ๆ มันเครียด เพราะเราไปคิดจะจำมัน มาตอนหลังก็อาการท่องเป็นสมาธิ ก็เลยเหมือนทำสมาธินั่นแหละ วิธิตบทนี้ดีที่สุดในเรื่องเพราะตอนท่องนี่เราต้องทุ่มเท เพราะว่าอันดับแรกต้องดูว่าสายตาคิด

หรือเปล้า ปากต้องว่าผิดหรือเปล้า แต่เทพนี่ใจมันคลายไปครึ่งหนึ่งแล้ว คือยังโง่ๆ มันอยู่ในเทพแน่ ตั้งใจฟังไป ก็คลายเครียดได้เหมือนกัน

ถาม : ขออารัมภบทหนึ่งนะเจ้าคะ คือ มีลูกศิษย์ที่เคยมาเรียนพิเศษนะเจ้าคะ เวลามาเรียนก็มาปฏิบัติมานั่งสมาธิกันอยู่ที่บ้าน พ่อเป็นอาจารย์อยู่เจ้าคะ หลังจากนั้นเขาก็ไปจบมหาลัย อายุเขาประมาณ ๒๔ - ๒๕ หลังจากจบมาเขาไปทำกรรมหนักมากเจ้าคะ ?

ตอบ : กรรมอะไรหรือ ..แบกช้าง ?

ถาม : ไม่ใช่เจ้าคะ เขาโกงกินในลักษณะประมุขของราชการ แล้วก็โกงกินกัน เขาสามารถมีเงิน จากไม่มีเงินเลยนะเจ้าคะ จากอายุ ๒๔ ปี สามารถมีเงินเป็น ๑๐๐ ล้านบาท ภายในอายุ ๒๘ ปี ?

ตอบ : แสดงว่าเป็นคนเก่ง

ถาม : เขาเก่งมาเลยเจ้าคะ แต่เก่งในทางซีโกง ที่นี้เมื่อประมาณสองอาทิตย์ที่แล้ว เขาขับรถเบนส์สีแดงวิ่งสวนประสานงารถสิบล้อเจ้าคะ ดยคยที่ทั้งตัวเขาและภรรยา และคนในรถอีกหนึ่งคน ตอนนั้นเราเองก็ไม่ทราบว่าจะเกิดเหตุการณขึ้น แต่ว่าดวงวิญญานของเขาเจ้าคะที่เสียชีวิต ดยโง่งอยู่ ณจุดที่เกิดเหตุ เขามาหาในสภาพศพที่เสียชีวิตในสภาพศพยังงเขาที่มาหาในสภาพเป็นอย่างนั้นเจ้าคะ ที่นี้เขาจะมาให้เราช่วย พอเราจะเริ่มสวดให้เขาเนเจ้าคะ พวกเจ้ากรรมนายเวรเขามาเป็นหมื่นเลย ล้อมตัวเขาจนตัวเองต้องถอยมาตั้งหลัก พอเราหันหน้าเข้าไปมอง พวกเจ้ากรรมนายเวรก็หันมาหน้าเขียวบัดไปหมดเลย ก็เลยต้องถอยมาตั้งหลัก ไม่รู้จะทำอย่างไรดี?

ตอบ : ไม่ต้องทำ เพราะว่าบางคนนี่ เอาเป็นแค่ตัวอย่างนะ เปรตญาติ

พระเจ้าพิมพิสาร นั้นผ่านพระพุทธเจ้ามาตั้งกี่องค์ ตั้งแต่สมัยพระพุทธเจ้ามีนามว่าปฐมุตตระ ๓๑ กัปเต็มๆ กว่าจะมาถึงสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีนามว่าโคตมะ แล้วผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง คือผู้ที่ทำบุญร่วมกันมา คือพระเจ้าพิมพิสาร ที่เคยทำบุญร่วมกันมาในชาตินั้น มาถวายเชตุวันมหาวิหารและอุทิศส่วนกุศลให้ ถึงได้รับ พระพุทธเจ้าตั้ง ๕ - ๖ องค์ ยังช่วยไม่ได้เลย

ถาม : ตอนนั้นก็เห็นสภาพวิญญานเขาถูกลากลงไปที่ย่างล่างแล้วนะเจ้าคะ ก็คงต้องปล่อยไปตามสภาวะกรรมของเขาใช่ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : ต้องอย่างนั้นจะ

ถาม : ก็ดูจากชะตาเขายังไม่ถึงฆาต ก็เลยจะถามว่าเนเจ้าคะ ทำกรรมชนิดใดถึงได้ก่อกรรมทำเข็ญถึงขั้นตัดรอนชีวิตอายุขัยเขาขนาดนั้น ?

ตอบ : ตัวส่วนนี้จริงๆ แล้ว เรียกว่าอุปฆาตกรรม ส่วนใหญ่เกิดจากกรรมในอดีตที่เคยฆ่าคนฆ่าสัตว์มาก่อน คราวนี้แทนที่จะทำความดีเพื่อหนีกรรมส่วนนี้ เขาก็ไปทำแต่ในสิ่งที่ไม่ดี ในเมื่อไปทำแต่ในสิ่งที่ไม่ดี พอบุญขาดช่วงลงกรรมส่วนนี้ก็เข้าแทรกพอดี ก็เป็นอันว่าแบบคาเบเนซ์... !

ถาม : อันนี้คือกรรมของเขาโดยตรงใช่ไหมคะ ?

ตอบ : กรรมโดยตรงจะเป็นอย่างนี้ ส่วนอีกอย่างหนึ่งโทษปัจจุบันคือโกงกินเงินหลวง ก็คล้ายๆ กับโกงกินเงินสงฆ์ ถ้าหากว่าโกงเงินสงฆ์ลงเว็จมหานรก พวกโกงเงินหลวงก็ไม่แคล้วเหมือนกัน เพราะเงินสงฆ์กับเงินหลวงมันเป็นของกลางที่จะเป็นประโยชน์แก่คนหมู่มากเหมือนกัน เพียงแต่ว่าอันหนึ่งเป็นประโยชน์แก่สงฆ์หมู่มาก

อีกอันหนึ่งเป็นประโยชน์แก่คนทั่วไป ลักษณะก็เลยคล้าย ๆ กัน โทษก็หนักพอกัน ใครรู้ตัวรีบคายคืนมาเสียเร็ว ๆ

ถาม : แล้วอย่างพวกที่เขาไปเอาอุปกรณ์สำนักงานไปใช้เป็นของส่วนตัวอย่างนี้ใช่ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าจิตละเอียด เขาจะไม่ทำ

ถาม : แล้วพวกค้ายา พวกนี้เขาจะได้รับกรรมในลักษณะไหนเจ้าคะ? เพราะตอนนี้มีเยอะมาก

ตอบ : ไม่ต้องห่วงหรอกจะ พวกเขามันอยู่ในของมีนเมาทำให้ขาดสติสัมปะชัญญะ ก็โดนโทษอย่างเดียวกับพวกที่ผิดศีลข้อ ๕ ความจริงพระพุทธรเจ้าท่านสอนครบ แต่ว่าคนฟังก็ตีหรือว่าคนสอนก็ตี มักจะตีความไม่ครบ ท่านบอกว่าสุรา สิ่งทีกลั่นขึ้นมาประกอบด้วยแอลกอฮอล์ เมรัย สิ่งทีหมักต้องประกอบด้วยแอลกอฮอล์ มีชชะ ของมีนเมาที่ทำให้ขาดสติสัมปะชัญญะ **จริงๆแล้วมันรวมหมดใช่ไหม ?** พวกยาเสพติดจัดอยู่มีชชะ คราวนี้คนเขาไม่นิยมที่จะแปลกัน มันแปลแต่คำหน้าคำเดียว คือ สุรา ไอ้เมรัยที่หมักดองนั้นแหละตัวเจ็บเลย

ถาม : ถ้าเกิดเราจะต้องคอยที่จะไปวิ่ง ไปเที่ยวช่วยเหลือคน คนที่เขา มาหาเรา ก็ต้องวิ่ง ต้องไปช่วย เราเหนื่อยใจจะขาด อันนี้ถือว่าเป็นกรรมของเราไหมเจ้าคะ?

ตอบ : จะเรียกว่ากรรมของเราก็ได้ จะเรียกว่าโง่ก็ได้ แรงไปไหม ? เพราะว่าจริงๆ แล้วสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นะ มันได้รับการจัดจิตใจมาเหมือนกัน เขาเห็นว่ากำลังใจของเรา ถ้ารวบรัดติดตรงมันจะเข้าถึงมรรคผลได้เร็ว จะทำให้พ้นจากเงื้อมมือเขา เขาก็หาสิ่งอื่นมาขวาง คราวนี้สิ่ง

อื่นที่มาขวาง ด้วยวิสัยของเราก็คือสู้ ก็ใช้วิธีนำสิ่งที่น่าสงสารมา ทำให้เราต้องไปใจอ่อนกับมัน ในเมื่อเราต้องไปใจอ่อนกับมัน ก็ทำให้เราต้องเสียเวลา ดังนั้นท่านจึงได้สอนว่า ตัวเมตตภาพมวิหารณะ ตอนแรกต้องรักตัวเองก่อน สงสารตัวเองก่อน **รักษาตัวกลัวกรรม** อย่าทำชั่ว จะหมอมัว หม่นไหม้ไปเมืองผี ตอนแรกต้องรักษาตัวเองก่อน เอาตัวเองให้รอดก่อน เมื่อตัวเองรอดแล้ว เราจะช่วยคนหมู่มากก็ช่วยได้ แต่ถ้าตัวเองยังไม่รอด เขาได้ประโยชน์ตรงเฉพาะหน้าตรงนั้นนิดเดียว เราเองเสียเสียประโยชน์ไปตลอดกาล ดังนั้นจะเรียกว่าโง่ก็ยอมได้ อาตมาเองเมื่อวานกำลังไปโรงเรียนแล้ว ตอนแรกเปิดประตูกุฏิออกมา เจอรถยนต์คันหนึ่งมีคนนั่งอยู่สามคน เขาเองก็มองๆ ไปได้สักพักหนึ่ง **ท่านเทพวสันต์** พระลูกศิษย์วิ่งมาตาม บอกว่า อาจารย์ครับมีคนรออยู่ ก็บอกปล่อยมันรอไป มันรอฉันไม่ใช่อันรอฉัน ว่าแล้วก็ขึ้นโรงเรียน ฟังดีๆ นะเดี๋ยวจะกลายเป็นคนใจดำ ไปถึงก็นั่งท่องหนังสือ อาจารย์เขาจะใส่ตรงหน้านี้แล้ว ถ้าท่องไม่ได้ก็ตายแน่ใช่ไหม ไปนั่งท่องหนังสือได้สัก ๒๐ นาที เขาก็เดินมา คราวนี้ตามมาแล้ว ตามมาจากทางด้านกุฏิขึ้นโรงเรียนมาเราเองก็ไม่สนใจ ก็ท่องหนังสือไปเรื่อย เขาก็กราบๆ เสร็จก็เงยเงียบก็เรื่องของเขา โยมมีธุระกับอาตมา อาตมาไม่มีธุระกับโยมนี้นะใช่ไหม ก็เรื่องของเขา ก็ไม่รู้ไม่ใช่ไปเรื่อย ท่องไปเรื่อย จนกระทั่งเขาคงเห็นว่าถ้าขึ้นปล่อยไว้อย่างนี้ เราคงไม่มองเขาแน่ๆ เลย เขาก็เลยถามว่าหลวงพี่เลือกหรือเปล่าครับ ก็ถามว่ามีธุระอะไร เขาก็บอกว่า เขามาหาหลวงพี่ที่เลือกหรือเปล่าครับ ก็ถามว่ามีธุระอะไร เขาก็บอกว่า เขามาหาหลวงพี่ที่เลือกหรือเปล่าครับ ก็ถามว่ามีธุระอะไร เขาก็บอกว่า เขามาหาหลวงพี่ที่เลือกหรือเปล่าครับ ก็ถามว่ามีธุระอะไร เขาก็บอกว่า เขามาหาหลวงพี่ที่เลือกหรือเปล่าครับ

หาอาตมานี้ คราวนี้พอเขาไป แล้วพระเจ้าสงสย ก็พระเรียนอยู่ตั้งเยอะนี่ พระเขาสงสยว่าทำไมถึงทำอย่างนั้น บอกว่าถ้ากำลังใจในปัจจุบันของ อาตมาแล้วนะ ถ้าไม่ใช่มาคืนพรตๆ ล้มทับดินอยู่ตรงหน้าก็เดินผ่านไปเลย ถ้ามันล้มทับดินอยู่ก็จำเป็นต้องช่วยมันหน่อย เพราะเราเดินต่อ ไม่ได้ กำลังใจเมื่อถึงเวลา ถึงวาระแล้ว มันจะเอาเฉพาะงานตรงหน้าเท่านั้น เรื่องอื่นไม่พยายามเอาแล้ว เหนื่อยพอแล้วจะ ของเรายังงเหน้อย ไม่พอก็คืออีกหน่อยก็ได้ เชิญตามสบายจะ

ถาม : เหนื่อยมากไหมคะหลวงพี่ ?

ตอบ : เหนื่อยไม่มากจะ เหนื่อยคนเดียว คนเดียวจะไปมากยังง ใจดำใหม่? เมตตา กรุณา แต่ขณะเดียวกัน อุเบกขา ทำกันสองไว้ด้วย ส่วนใหญ่มันไม่เบรคขาหรงก ทั้งแขนทั้งขา มันไปหมดอีกต่างหาก

ถาม : แล้วอย่างนี้ถ้าเราเจอพวกวิญญานขอส่วนบุญ ?

ตอบ : ถ้าเขาแสดงว่าเขารับได้ ให้เขาไป ถ้าอันไหนที่เราสงเคราะห์ ไม่ได้ก็หยุดไว้แค่นั้น มีจิตคิดสงสาร พร้อมทั้งให้การสงเคราะห์ แต่ขณะเดียวกันเมื่อตอนนี้อยังสงเคราะห์ไม่ได้ก็ต้องปล่อยวางก่อน เขาเรียกว่า อุเบกขาในกรุณา ไม่ใช่เมตตา กรุณา อุเบกขาเฉยๆ นะ มันมีเมตตา ในเมตตา เมตตาในกรุณา เมตตาในมุทิตา เมตตาในอุเบกขา มีกรุณาในเมตตา กรุณาในกรุณา มีกรุณาในมุทิตา กรุณาในอุเบกขา ทั้งสี่ตัวมีลักษณะเดียวกันหมด ถ้าถึงที่สุดนี้ อุเบกขาใน อุเบกขา เจอเบรคสองชั้นก็เหมือนกับอาตมานี้แหละ ไม่ถึงขนาดไปตี้นทับขาอยู่ข้างหน้าก็ปล่อยมันไป

ถาม : จะพยายามค่ะ ?

ตอบ : ไม่ต้องพยายามจะ ถ้ายังไม่เหน้อยทำต่อไปได้ ไม่เป็นไร ถ้า เหน้อยแล้วก็พยายามหน่อย

ถาม : สงสยค่ะ ตอนนี้มีน้ำมาจากทางเหนือ ก็จะมีการตายหมู่ เกิดขึ้น ไม่ทราบว่ามีกรรมจากการตายหมู่ เขาทำกรรมอะไรไปถึงต้องตาย หมู่ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าตายจริงๆ ก็คือโทษปานาติบาต แสดงว่าได้ทำกรรม มาในลักษณะเดียวกันและพร้อมเพรียงกันทำ อย่างเช่นว่าองคฺลีมาล สมัยที่ท่านเป็นอธิษฐานที่ เป็นใจอยู่ ท่านจำคนไปในตำราเขาบอกว่า ๕๕๕ นั้นไม่ใช่หรงก.เกิน เพราะระยะแรกที่ฆ่า แล้วท่านคิดว่าท่านจำได้ ก็ไม่ได้จดไว้ จนกระทั่งจำไม่ได้จริงๆ ต้องตัดนิ้วมาร้อยไว้ แสดงว่าเกิน ปรากฏว่าในอดีตชาติ มีชาติหนึ่งที่ท่านเกิดเป็นควายป่า ชาวบ้านเอา ควายมาเลี้ยงที่ชายป่า ท่านก็ออกมาขวิดควายชาวบ้านเขา ชาวบ้านเขาก็เลยพร้อมใจกัน ล้อมฆ่า ในเมื่อก่อนจะตายท่านก็เลยอาฆาตไว้ว่าจะ มาฆ่ามันบ้าง เมื่อกลับมาเกิดใหม่ในชาตินี้พวกที่โดนจำก็คือพวกที่เคย ล้อมฆ่าท่านตอนนั้น ถ้าทำกรรมมาอย่างเดียวกัน ก็จะตายในลักษณะ เหมือนๆ กัน บางทีตายพร้อมกันด้วย ส่วนอีกอย่างหนึ่งก็คือว่าทรัพย์ สิ่งของที่เสียหาย อันนี้เกิดจากกรรมอกินนทาน เคยลักขโมยเข้ามา ทรัพย์สิ้นในชาตินี้จะเสียหายด้วยการลักขโมยบ้าง เรียกว่าโจรภัย โคน ทำลายด้วยลมบ้าง เรียกว่าคภัย โคนทำลายด้วยน้ำบ้างเรียก อุทกภัย โคนทำลายด้วยไฟบ้าง เรียกอัคคีภัย

ถาม : แล้วที่เขาตายหมู่วิญญานพวกเขาเหล่านั้นจะไปเกิดพร้อมกัน หรือ ว่าต่างคนต่างไปคะ?

ตอบ : ต่างคนต่างไป ตามกรรมดีกรรมชั่วที่ทำมา แล้วแต่ว่าหนักเบา แคลไหน เพราะว่าแต่ละคนก็ไม่ใช่นัดกันทำอยู่ทุกบ่อย สิ่งที่ทำเองทำ เฉพาะตนอยู่ก็มี เหมือนพระพุทธเจ้ากับพระเทวทัต พระเทวทัตกอบ ทรายขึ้นมาประกาศว่าเราจะตามจองพระพุทธเจ้าทุกชาติเท่ากับจำนวน เม็ดทรายในกำมือนี่ เสร็จแล้วท่านก็ตามจองมาเรื่อย ไม่ใช่ว่าเจอกัน ทุกชาติ ไม่ใช่เจอกันทุกครั้ง หากแต่ว่าถ้าชาติไหนพระเทวทัตพลัด ลงนรกไป พระพุทธเจ้าท่านเองท่านก็ไปทำบุญทำบาปอะไรของท่าน อย่างอื่นไป มีหลายชาติที่ท่านลงนรกไปอย่างหน้าขึ้นตาบานเหมือนกัน แต่พอเกิดขึ้นมาพร้อมกันเมื่อไรก็พัดกันต่อ แล้วอันนี้เป็นอันว่าพระพุทธ เจ้าท่านเสียเปรียบพระเทวทัต เพราะพระเทวทัตเล่นฝ่ายเดียวตลอด เพราะฉะนั้นก็ไม่ได้หมายความว่าแต่ละชาติจะได้โปรดไปทำความดีความ ชั่วพร้อมๆ กันอย่างนั้น มันก็มีแต่ละชาติที่ต่างคนต่างทำบ้าง พอมาถึง ชาติสุดท้ายพระพุทธเจ้าเกิดเป็นพระพุทธเจ้า พระเทวทัตเกิดเป็นพระ เทวทัต ก็มาว่ากันยกสุดท้าย พอยกสุดท้ายแล้วต่อไปเทวทัตท่านเกิด ท่านก็เดือดร้อนเองแล้ว พระพุทธเจ้าท่านไม่เกิดแล้วนี่

ถาม : พวกเขาอาศัยกันข้ามชาตินี้มีวันหมดไหม ?

ตอบ : ถ้าหมดความตั้งใจอันนั้นเมื่อไรก็มีวันหมด ถ้ายังไม่หมด ความตั้งใจ มันไปเรื่อย ถ้าอย่างการอาศัยกันเหมือนอย่างกับนาง กุลธิดากับยักษ์นี่ อันนี้ต้องให้โสฬิศกรมกันก่อน นางกุลธิดาแก่ตลอด ลูก เมื่อไรจะมียักษ์ตัวหนึ่งคว้าลูกเอาไปกินเสียทุกทีเลย จนกระทั่งแก่ uly uly ว่าถ้าคลอดอีกก็เสียวอีกเพราะฉะนั้นวันนั้นพอคลอดเสร็จ ก็ไม่สนใจ ว่าร่างกายจะอ่อนแอขนาดไหนก็ตาม อุ้มลูกได้ก็วิ่งไปเซตวัน จะอาศัย

บารมีพระพุทธเจ้าช่วย ไปถึงประตูเขตนันทวิหารนางยักษ์ณีตามทัน พอดี ปรากฏว่าท้าวจตุรหาราชที่รักษาพระพุทธเจ้าอยู่ในบริเวณนั้น ยักษ์ก็เลยไม่กล้าทำอะไร พระพุทธเจ้าเลยสั่งให้พ่ายยักษ์ณีเข้ามา พอเข้า มากก็ประกาศกรรมในอดีตชาติให้รู้ ว่าชาติหนึ่ง นางยักษ์เกิดเป็นแม่ไก่ ส่วนนางกุลธิดาเกิดเป็นแม่แมว แม่แมวกินลูกไก่เสียเกลี้ยงเลย แม่ไก่ย้าย ขึ้นมาก็ประกาศเลยว่าจะตามไปกินลูกแมวบ้าง พอชาติต่อมาแม่แมวไป เกิดเป็นแม่กวาง แม่ไก่ดันไปเกิดเป็นแม่เสือ กินลูกกวางกินไป กินกันไป กินมาจนมาถึงชาติปัจจุบันนี้ เมื่อถึงชาติปัจจุบันนี้ พระพุทธเจ้าท่าน ประกาศบอกแล้ว ก็เลยขอให้โจทก์และจำเลยโสฬิศกรมต่อกัน ในเมื่อ ทั้งหมดออกปากโสฬิศกรมต่อหน้ากัน โดยที่ประกาศว่าจะไม่จอง กันต่อ กรรมอันนั้นก็ขาดช่วงลง คือ ความตั้งใจหมดลงแล้ว เมื่อความ ตั้งใจหมดลงแล้ว กรรมก็ขาดช่วงลง

ถาม : อันนี้จะต้องเป็นทั้งสองฝ่ายเลยไหมคะ ?

ตอบ : ต้องทั้งสองฝ่าย โจทก์และจำเลยพร้อมกัน ถ้าหากว่าเราให้ อกัยฝ่ายเดียว ก็เป็นว่าเราปลดออกจากจุดนั้นได้ แต่เขาเอง เขาก็ตาม อยุ่อย่างที่เทวทัตเล่นพระพุทธเจ้า

ถาม : ไปงานศพแม่ของน้องที่ทำงานเขามีพี่พาทย์มอญเจ้าค่ะ ทีนี้ พอเข้าไปกราบศพ วิญญาณแม่ของน้องที่เพิ่งจะเสียไปก็เดินวนเวียนๆ อยู่รอบศพของเขา ตอนแรกก็ไม่ทราบว่าทำไมเขาเดินอยู่ แล้วพอปิด ม่านเล็กการบรรเลง ไม่ทราบว่าทำไมก็วิ่งออกมาได้อย่างไร จากห้องวงที่ เป็นรูปฆ้องวง ออกมาว่าร้ายทำให้วิญญาณของคุณแม่ของน้องที่เสียไป แล้ววิญญาณเขารับรู้การแสดงได้อย่างไรเจ้าคะ?

ตอบ : จริงๆ ถ้าเป็นคนตาย ก็เปลี่ยนจากกายหยาบเป็นกายทิพย์เท่านั้น
อายุคนะ ตา หู ลิ้น กาย ใจ อะไรพร้อมที่รับสัมผัสยังมีอยู่เป็นปกติ ก็เลย
สามารถรับรู้ได้ ส่วนเรื่องที่มีกิณนร กิณรี ออกมาร่ำรำพันนะ เคยได้ยินบ้าง
ไหม เคยได้ยินคนเขาพูดใหม่ว่าเรื่องของเครื่องดนตรีนะ อย่าไปเล่น
สังเขต เขามีครู ก็ลักษณะนั้นแหละ คือเขาประกอบพิธีกรรมของเขามา
เรียบร้อยแล้ว แล้วคนที่ไม่รู้ไปเล่นสังเขตเขาก็เป็นไข้บ้าง ปวดหัวบ้าง
อะไรบ้าง ตามแต่ความหนักเบา แล้วแต่ครูจะเมตตาลักษณะนั้น เรื่องของ
ดนตรีอย่างหนึ่ง เรื่องของพวกนาฏศิลป์อย่างพวกลิเก โขนอะไรอย่าง
หนึ่ง เขาจะมีครูของเขา ถ้าหากว่าเป็นสายที่บริสุทธิ์ตั้งใจทำ เขาเรียกว่า
เป็นธรรมทานก็ดี ลักษณะแบบนี้ก็ไม่มีปัญหาอะไรมาก แต่ว่ามันมี
บางอย่าง บางอย่างเขาทำในลักษณะดึงคน เขาก็มีการเสกกลอง เสกธง
ถ้าเห็นธงต้องไปเข้าโรงของเขา ถ้าได้ยินเสียงกลองยังไม่ก็อยู่ไม่ได้ ก็ต้อง
ไปหาเขา เขาใช้ลักษณะว่าหาเงิน ถ้าพวกนี้อันตรายชนิดหนึ่ง ถ้ากำลังใจ
ของเราต่ำเมื่อไรโดนเขาคอบง่าได้เลย จะสังเกตได้เลย ลึกบางคนนี้
ไปแสดงสุดเหนือสุดได้พวกแยกตามกันหัวทิ่มหัวตอกัน หลวงพ่อท่าน
เคยอยากจะไปขอเรียน ท่านเรียกว่า **นะปัตตลอด** ท่านบอกว่าครูลิเก
คนหนึ่ง นำจะเป็นหอมหวล เพราะว่าหอมหวลเป็นลูกศิษย์ของหลวง
ปู่ปาน ท่านบอกว่าเขาใช้นะปัตตลอดเสกแบ่ง ถึงเวลาเสกแบ่งกำหนด
แล้วก็เป่าไป ถ้าเป่าไปทิศไหนคนทิศนั้นที่อยู่ในระยะนั้นต้องมา แล้วแบ่ง
กำหนดจะวิ่งตรงไปข้างหน้าอย่างเดียวจนกว่าจะมีอะไรมาขวางก็ไปติด
ที่สิ่งกีดขวางนั้น ถ้าไม่มีก็ไปเรื่อยละ แล้วลองคิดดูสิ ถ้ามันไปสัก ๒๐ -
๓๐ กิโลเมตร แล้วคนด้านนั้นมาหมดมันจะเยอะแค่ไหน เพราะฉะนั้นไม่

แปลกหรือที่เห็นแค่นั้น มีเยอะกว่านั้น
ถาม : แล้วพวกที่เล่นของ เสกสิ่งของเข้าในตัวละเจ้าคะ พวกนี้ถือว่า
พวกนี้ถือว่าเขามีวิชาไหมคะ ?
ตอบ : อันนี้ก็ป็นสมาธิอย่างหนึ่ง แต่เขาเรียกว่าเป็นมิจฉาสมาธิ
ก็คือใช้สมาธิผิด แต่วิชาเขาก็มี จริงๆ แล้วพวกนี้เป็นไสยศาสตร์
ประเภทหนึ่งเขาเรียกว่า**คุณคน** ก็คืออาศัยคนทำสิ่งของไปทำร้ายคน
ถ้าหากว่า**คุณผี**หมายถึงบังคับผีไปทำร้ายคน อาจเป็นการสิง เป็นการ
บังคับให้ทำอะไรตามที่ต้องการ ก็เลยมีทั้งคุณผีคนและคุณคน สิ่งทั้ง
หลายเหล่านี้มันจะเป็นประโยชน์แค่ปัจจุบันของเขาเท่านั้น เพราะว่า
เท่ากับตัวเองเป็นผู้มีวิชา ก็จะมีลูกศิษย์ลูกหา มีคนขึ้น มีคนไปมาหาสู่
เพื่อที่จะให้ช่วยเหลือ แต่ว่าพวกนี้ถ้าไม่มีจริยธรรมจริงๆ เขาสามารถเอา
ออกได้ เวลาเราไปขอให้เขาช่วยเขาก็เอาเข้าได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้น
เมื่อไรเขาก็แถมให้ ถึงเวลาที่ต้องวิ่งไปหาเขา เสียสตาจให้เขาอีก
คราวนี้พวกนี้มันมีความสุขแต่ปัจจุบัน ทำให้คนอื่นเขาเดือนร้อนได้ ตัวเอง
อาศัยความเดือดร้อนของคนอื่น เป็นความสุขของตัวเอง ถ้าตายลงนรกก่อน
เมื่อลงนรกเสร็จแล้วขึ้นมาเป็นเปรต พวกนี้จะเป็นเปรตพวกหนึ่งใน ๑๒
จำพวก เรียกว่า **มทิตธิกาเปรต** จะเป็นเปรตที่มีฤทธิ์มาก เพราะตัวเอง
มีสมาธิสมาบัติมาก่อน มทิตธิกาเปรตนี้อาณาภาพเขามาก จะครองพื้นที่
เขตใดเขตหนึ่ง ส่วนใหญ่ก็เป็นพวกเจ้าพ่อ เจ้าย่า เจ้าเขา พวกนี้ถ้า
เหวดที่มีศักดิ์านาภาพน้อยๆ ต้องหลีกให้เขาเน สู้เขาไม่ได้จริงๆ เพราะ
พื้นฐานเขามาดีกว่า ถ้าสมมติว่าเราเป็นเหวดด้วยพื้นฐานของท่าน ด้วย
พื้นฐานของศีล แค่นั้นเป็นเปรตด้วยพื้นฐานของสมาธิ สูงกว่าที่เท่าละ?

รูปที่ 31
หน้า ๕๙ - ๖๐

ต้องคอยให้เขาเหมือนกัน

ถาม : แล้วถ้าเรามัดแต่ทำสมาธิ จะเป็นการถ่วงตัวเองหรือเปล่าคะ ?

ตอบ : รูปปราคะ และอรูปปราคะ การติดในรูปและสิ่งที่ไม่ใช่รูป สิ่งที่ดีอย่างชนิดที่แกะยากที่สุดก็คือติดในรูปฌานและอรูปฌาน จะเรียกว่าถ่วงตัวเองก็ได้ แต่ในขณะเดียวกัน แค่พลิกกำลังใจนิดเดียวเท่านั้นเอง อาศัยกำลังสมาธิเกาะนิพพานแทน คราวนี้สบายมากเลย เพราะกำลังมันเหลือเฟือแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าจะแก้อันนี้ก็เปลี่ยนจากการที่ไปยึดอยู่ในฌาน เปลี่ยนเป็นเกาะนิพพานแทน คราวนี้จะมันคงกว่าปกติ เพราะกำลังมันสูง

ถาม : ถามเรื่องการถวายดอกไม้กับดอกไม้ประดิษฐ์ให้กับพระพุทธรูปเจ้าคะ ไม่ทราบว่าเป็นไหมเจ้าคะที่ต้องถวายดอกไม้สดเสมอ ?

ตอบ : เรื่องดอกไม้สดนี้มีตัวอย่างอยู่ที่คือนางอมิตตาในเวสสันดรชาดก นางอมิตตาได้ตาชุกแก๊งค์เป็นผิว อรรถกถาท่านบอกว่านางอมิตตาถวายดอกไม้ให้ยวบุชาพระ เพราะฉะนั้นถ้าถวายพวกดอกไม้ได้เล็กน้อย คราวนี้เสียอยู่อย่างเดียว ไปถวายดอกไม้ประดิษฐ์ ถ้าไม่ได้ลักษณะเบญจกัลยาณีสาวสองพันปีไม่แก่สักที ก็จะได้สาวพลาสติคแถมไปด้วย คาดว่าคงไม่ได้สาวพลาสติคหรอก คงจะได้สาวเบญจกัลยาณีแบบนางวิสาขามากกว่า เบญจกัลยาณีนี้ในสื่ออย่างแรกเป็นความสวยปกติอยู่แล้วใช่ไหม? งามผม งามเล็บ งามฟัน งามเนื้อ แต่สุดท้ายนี้เชื่อว่างามวัย งามวัยเขากำหนดเอาไว้ว่ามีลูกคนแรกอายุเท่าไร ผู้เป็นแม่ลักษณะร่างกายจะอยู่แค่นั้นจนกว่าจะตาย นางวิสาขาท่านแต่งงานตั้งแต่อายุ ๑๖ ก็ตีเสียว่ามีลูกตอน ๑๗ ก็แล้วกัน ก็กลายเป็นว่า

เป็นสาว ๑๗ ไปจนถึง ๑๒๐ ปี แก่มีลูกอยู่ ๒๐ มีหลานอยู่ ๔๐๐ หนึ่งอยู่ในกลุ่มหลานสาว ๆ คุณยายอายุ ๑๐๐ กว่าแล้ว คนเขาดูไม่ออกว่าคนไหนเป็นยาย คนไหนเป็นหลาน พระเจ้าปเสนทิโกศลก็เล็งแล้วเล็งอีก เขาว่านางวิสาขามีเครื่องมหาลาภสาธน์ ใช่ไหม? ก็พยายามเล็งดูใครแต่งมาวิริยมาหาคคนนั้นแน่ ปรากฏว่าดันไปดูตอนไปวัด เขาก็เก็บเครื่องแต่งตัวก่อนแล้วค่อยไปวัด ไม่เจอสักที คราวนี้พระเจ้าปเสนทิโกศลท่านฉลาด ท่านก็คิดเออ...คนแก่ที่กำลังจะไม่ดี ถึงรูปกายจะหนุ่มจะสาวก็หะ คนกำลังไม่ดีเวลาลูกต้องเอามือยื่นพื้นก่อน พอถึงเวลาเล็กเทศน์ปู่บ่ก็มียายแกยักแย้ยกยันอยู่คนเดียวแหละ สาวแข็งเลย แต่ต้องเอามือค้ำยันก่อนถึงค่อยลุก ก็ถึงได้รู้ว่ามันแหละนางวิสาข เพราะฉะนั้นก็คาดว่า การถวายดอกไม้ประดิษฐ์ซึ่งมันอยู่ยงคงทนมากกว่า ก็อาจมีเนื้อคู่อย่างนางวิสาข เป็นหนุ่มเป็นสาวสองพันปี ไม่รู้จักแก่สักที คงไม่ใช่ได้สาวพลาสติคศิลากรรมมาหรอก

ถาม : คนที่จะได้เป็นเบญจกัลยาณี ต้องทำบุญอย่างไรบ้างเจ้าคะ ?

ตอบ : เบญจกัลยาณีนี้ จุดสำคัญที่สุดก็คือว่าซ่อมพระพุทธรูป เป็นพระพุทธรูปปรักหักพังอย่างไรก็ไปซ่อม แต่ว่าขณะเดียวกัน ถ้ามีเมตตาเป็นปกติ มีศีลเป็นปกติก็จะสวยอยู่แล้ว คราวนี้ความสวยนี้จะเสื่อมไปตามวัย เบญจกัลยาณีนี้ถ้ามีลูกเมื่อไรจะอยู่แค่นั้นได้ก็ทำไรกว่าเขาอยู่คนเดียว

ถาม : ไม่ทราบว่าจะได้ผล จะยาวนานแค่ไหน ?

ตอบ : ก็ต่อไป ในภพหน้า เขาเรียกว่า อปรปรเวทนียกรรมกรรมที่ให้ผลในชาติที่สองที่สามต่อไปเรื่อย ไม่ใช่ปัจจุบันนี้ ปัจจุบันนี้

กระโถนช่างธรรมาสินี

ที่เป็น ติฏฐธรรมเวทนิยกรรม มันมีอยู่ทั้งความดีความชั่ว ถ้าหากว่า ฝ่ายชั่ว ก็คือ ช่างพ่อ ช่างแม่ ช่างพระอรหันต์ ทำร้ายพระพุทธเจ้าถึง ห้อพระโลหิต ยุสงฆิให้แตกกันเป็นสังฆเภท อันนี้ลงเวจีมหานรก อย่างเดียว ถ้าทำครบสี่อย่างก็ลงโลกันต์ไปเลย

คราวนี้ในฝ่ายดี ก็คือสร้างฌานสร้างสมาบัติได้เป็นปกติ อยู่ระดับ ก็จะส่งผลให้เกิดเป็นพรหมในระดับนั้น ถ้าทรงอรุณฌานได้ก็จะเป็นพรหม ในระดับนั้น แต่ว่ามีอยู่อีกอันหนึ่งว่า ถ้าได้ทำบุญกับพระที่ออกนิโรธ สมาบัติจะรวมในชาตินั้นทันทีเลย เพราะฉะนั้นติฏฐธรรมเวทนิยกรรม นี้ทำยากหน่อย ให้ผลในปัจจุบัน แต่ว่าให้แล้วให้เลย เหมือนกับการเพาะ ถังอกกินแล้วหมดเลย ให้ผลเร็วมาก ถังอกนี้ ๓ ชั่วโมงได้กินแล้ว แต่ว่า กินแล้วหมดเลย ขณะเดียวกันกับกรรมอื่นๆ ที่เป็นอุปัชฌเวทนิยกรรม อปราปรเวทนิยกรรม ให้ผลในการข้างหน้าต่อเนื่องยาวนานไปเรื่อย เหมือนกับเราปลูกไม้ผล ๓ ปี ๕ ปี กว่าจะได้กิน แต่ถ้ามันโตขึ้นมา มันได้อยู่เรื่อย

